

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟΥ

Τα πρώτα **20** διηγήματα του 2011

2ος Διαγωνισμός
Διηγήματος

Λόγῳ Τέχνης

Ηλεκτρονικός Διαγωνισμός Διηγήματος

Γεωργία **Οικονομοπούλου** | Στεφανία **Ζουρλίδου** | Κατερίνα **Μαλακατέ**

Παναγιώτης **Πασσάς** | Μαρία **Ιωάννου** | Γρηγόρης **Παπαγεωργίου**

Διονύσης **Μαρινός** | Γιάννης **Ρεμούνδος** | Νικόλας **Σμυρνάκης**

Δέσποινα **Χαραλαμπίδη** | Μαρία **Κόρκου** | Ιωάννα **Αμπατζή**

Ελένη **Χριστοφοράτου** | Βασίλης **Ντούρος** | Δημήτρης **Γραμμένος**

Λίνα **Ρόκου** | Χριστίνα **Κόντη** | Γεώργιος **Αμπατζίδης**

Αρίστη **Γιαννακοπούλου** | Παναγιώτα **Τσιλίκη**

ΛόγωΤέχνης
Ηλεκτρονικός διαγωνισμός διηγήματος

<http://logotexnis.artspot.gr>

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟΥ

2ος Διαγωνισμός Διηγήματος «ΛόγωΤέχνης»

Τα πρώτα 20 διηγήματα του 2011

 Παρακαλούμε σκεφτείτε το περιβάλλον πριν εκτυπώσετε

Ιστορίες Διαδικτύου – Τα πρώτα 20 διηγήματα του 2011
2^{ος} Διαγωνισμός Διηγήματος “ΛόγωΤέχνης”

ISBN 978-618-80921-0-5

2013

ArtSpot, αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία πολιτισμού
Ανδριανή Αμπάβη & Γιώργος Δρακάκης

<http://company.artspot.gr>

Επιμέλεια έκδοσης:
Γιάννης Φαρσάρης

Σχεδιασμός εξωφύλλου:
Γιώργος Δρακάκης

Με την υποστήριξη της ανοικτής βιβλιοθήκης www.openbook.gr

OPENBOOK
Ανοικτή Βιβλιοθήκη

Η συλλογή *Ιστορίες Διαδικτύου – Τα πρώτα 20 διηγήματα του 2ου Διαγωνισμού Διηγήματος “ΛόγωΤέχνης”* διανέμεται ελεύθερα στο Διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου με άδεια **Creative Commons**

[Αναφορά δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Όχι παράγωγα έργα]

ΤΟ ΘΕΜΑ

Ο θεματικός άξονας του 2ου διαγωνισμού «ΛόγοςΤέχνης 2011» ήταν “Ιστορίες Διαδικτύου”. Οι συμμετέχοντες έπρεπε στην πλοκή του διηγήματός του να συμπεριλάβουν στοιχεία που να αφορούν, να διαδραματίζονται ή να σχετίζονται με οποιονδήποτε τρόπο με το Διαδίκτυο. Τα κείμενα δεν έπρεπε να ξεπερνούν σε έκταση τις 1.000 λέξεις.

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Η Κριτική Επιτροπή ήταν πενταμελής και αποτελούνταν από καταξιωμένους συγγραφείς και έναν εκπρόσωπο του φορέα διοργάνωσης Artspot.

- **Εύη Λαμπροπούλου**, συγγραφέας

[<http://www.biblionet.gr/author/37977>]

- **Δημήτρης Μαμαλούκας**, συγγραφέας

[<http://www.biblionet.gr/author/21193>]

- **Έλενα Μαρούτσου**, συγγραφέας

[<http://www.biblionet.gr/author/7742>]

- **Δημήτρης Σωτάκης**, συγγραφέας

[<http://www.biblionet.gr/author/14820>]

- **Γιάννης Φαρσάρης**, υπεύθυνος διοργάνωσης του διαγωνισμού εκ μέρους της Artspot

[<http://www.biblionet.gr/author/85897>]

Η ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΤΩΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΩΝ

Οι έγκυρες συμμετοχές στον διαγωνισμό έφτασαν τις 378. Τα μέλη της επιτροπής αξιολόγησαν ανεξάρτητα σε εικοσαβάθμια κλίμακα όλα τα διηγήματα του διαγωνισμού.

Όλη η διαδικασία έγινε διαδικτυακά μέσω διαβαθμισμένης πρόσβασης, που εξασφάλισε την ανωνυμία των συμμετεχόντων και την αξιοπιστία των αποτελεσμάτων.

Η ΤΕΛΕΤΗ ΒΡΑΒΕΥΣΗΣ

Το Σάββατο 10 Δεκεμβρίου 2011 πραγματοποιήθηκε η Εκδήλωση Βράβευσης των νικητών του 2^{ου} διαγωνισμού «ΛόγωΤέχνης» στο χώρο πολιτισμού @ρουφ στο Γκάζι.

Την εκδήλωση παρουσίασε ο *Γιώργος Δρακάκης*, εκ των ιδρυτών της διοργανώτριας ArtSpot και την απονομή στους νικητές έκανε η *Αυδριανή Αμπάβη*, εκ των ιδρυτών επίσης της ArtSpot και τα μέλη της Κριτικής Επιτροπής. Τα διηγήματα που βραβεύθηκαν διάβασαν οι ηθοποιοί *Ηλίας Κοβάνης*, *Άννα Μαντά* και *Βασιλική Μουργελά*.

Ο ΔΙΟΡΓΑΝΩΤΗΣ

Η **Artspot** είναι μία Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία με σκοπό την προώθηση και προβολή του Πολιτισμού. Ιδρύθηκε τον Νοέμβριο του 2009 από την *Ανδριανή Αμπάβη* και τον *Γιώργο Δρακάκη*, οι δραστηριότητες της όμως ξεκίνησαν από τον Νοέμβριο του 2007, με την δημιουργία της ηλεκτρονικής κοινότητας Ελλήνων Δημιουργών –για επαγγελματίες ή ερασιτέχνες- Artspot.gr. Ακολούθησαν ομαδικές δράσεις με συμμετοχές σε διεθνείς διαγωνισμούς και εκθέσεις, ενώ παράλληλα πραγματοποιήθηκαν ομαδικές εκθέσεις των μελών της κοινότητας. Το Art magazine ήταν η φυσική προέκταση του artspot.gr, πραγματοποιώντας και εισάγοντας νέα δεδομένα στον τομέα του Ηλεκτρονικού Τύπου, ενώ παράλληλα οι μουσικές επιλογές του ψηφιακού ραδιοφώνου Art.radio αποτέλεσαν μια μοναδική συντροφιά, αλλά και πηγή γνώσης για τους λάτρεις της ποιοτικής μουσικής. Περισσότερες πληροφορίες είναι διαθέσιμες στην επίσημη ιστοσελίδα της εταιρείας <http://company.artspot.gr>

20 ιστορίες διαδικτύου

Α' Βραβείο

Γεωργία Οικονομοπούλου,

Καλαμάτα

Στο φάρο

Έχω δυο εβδομάδες στο φάρο. Τις πέρασα προσπαθώντας να τον βάλω σε τάξη. Δεν είχε πόρτα και έλειπαν αρκετά παράθυρα. Ευτυχώς είναι καλοκαίρι. Είχε ένα παλιό σουμιέ για κρεβάτι κι εγώ ένα στρατιωτικό σακίδιο γεμάτο με ρούχα. Τα περισσότερα τα έκανα στρώμα. Στα νότια παράθυρα έπλεξα φύκια. Για πόρτα έβαλα ξηλωμένο το σακίδιο. Κάτι κόβει.

Δυο λάμπες κάθε δεκαεπτά δευτερόλεπτα. Ο φάρος λειτουργεί, με την ηλιακή ενέργεια. Κι εγώ επίσης. Απ' όταν ήρθα, κοιμάμαι επιτέλους και στην ανατολή του ήλιου ξυπνώ. Άφησα ανοιχτό αυτό το παράθυρο. Φοράω το μαύρο ολόσωμο, βουτάω αμέσως από το βράχο στη θάλασσα, κάνω λίγο ύπτιο, αυτό είναι όλο και γυρνάω στη στεριά. Τρώω κάππαρη και πεταλίδες ή αχινούς για πρωινό. Τις προμήθειες της εβδομάδας τις αφήνω για γεύμα. Το μαγιό είναι επίσημο ένδυμα.

Κάθε Δευτέρα παίρνω τα πόδια μου και πάω στο χωριό. Φοράω το μπλε φόρεμα που σου άρεσε. Έχω αράξει το αυτοκίνητο λίγο πιο έξω, το βάζω μπρος και κάνω μια βόλτα τριγύρω. Πιάνω κουβέντα με ανθρώπους που πιθανόν με γνωρίζουν. Μπορεί να έχουν δει, να ξέρουν, αυτοί και οι άλλοι στο εστιατόριο, συνδέω τον υπολογιστή με την πρίζα. Έχει ασύρματο ίντερνετ. Στέλνω τα κείμενα. Η εμπειρία μου στο φάρο πληρώνεται με τη φορά. Δυο φορές μέχρι ώρας.

Έχω γράψει στην εφημερίδα για τα ασημόψαρα στην επιφάνεια της θάλασσας. Έχω περιγράψει γλαφυρά το κρύο που με πνίγει πριν το ξημέρωμα και τον πυρετό νωρίς το απόγευμα. Πώς μετράω τις φέτες του ψωμιού και πώς παγώνω το

καρπούζι στον κόλπο, τις φωνές που νόμισα ότι άκουσα, το καΐκι που εμφανίστηκε μπροστά μου μεσημεριάτικα, τα αστεία που είπαμε. -Πρώτη φορά βλέπουμε γοργόνα στη στεριά. -Πρώτη φορά μου παραδίνεται λαβράκι τόσο εύκολα. Πούλησαν φύλλα. Τον ήχο που κάνει το μολύβι στο χαρτί, πώς το έξυσα με κοχύλια -ψέμα- και μετά για την πρώτη φορά που θυμάμαι τη θάλασσα, για τις φάλαινες και το Ρόστοκ, σχετικές ταιριαστές αναφορές και πώς άναψα φωτιά με μια παλιά Βαβούρα που βρήκα ξεσκισμένη ένα χιλιόμετρο από τον όρμο. Αυτή είναι η δουλειά μου εδώ και δυο δεκαετίες. Να δημοσιεύονται τα γρήγορα κείμενά μου. Για το πώς περνάω σε έναν έρημο φάρο, φορώντας το μαγιό μου και τρώγοντας αχινούς.

Χθες, παράγγειλα μακαρόνια στο εστιατόριο. Τα μασούσα δεκάδες φορές πριν τα καταπιώ, όπως με έμαθες και τα ρουφούσα με θόρυβο, για να γελάσουμε. Είχα μπροστά μου το φορητό ανοιχτό. Είχα μόλις στείλει το κείμενο. Στο φάρο. Έγραψα μερικά πιασάρικα. Τι θα συνέβαινε αν έρχονταν να με βιάσουν. Στην ερημιά. Και μετά για το πώς οι άνθρωποι είναι πιο ωραίοι γυμνοί. Ύστερα έπιασα το Νάρκισσο. Κατέληξα στα ασημόψαρα στην επιφάνεια της θάλασσας, αφού θυμήθηκα μερικές ταινίες. Μετά, είπα να μου φέρουν μια φάβα κι ένα ουζάκι με πάγο. Πάτησα στην αναζήτηση: Εμείς οι δυο.

Επέστρεψα στο φάρο βέβαιη ότι θα ερχόταν. Έβρασα τσάι αγριομέντα και δε σε σκέφτηκα. Οι συνθήκες είναι πιο εύκολες απ' ό,τι γράφω ότι δείχνουν. Με είχε ρωτήσει πώς μοιάζω και του απάντησα ακριβώς. Με είχε φιλήσει στο λαιμό σπασμένα γκρικλιν και είχε χαμηλώσει την τιράντα μου τρυφερά, γλυκέ μου. Είναι λεπτός και απαλός με τρίχρωμα μάτια. Του έδωσα τις συντεταγμένες. Μετά, κάναμε έρωτα. Στο εστιατόριο, κι αυτός στα Isla Margarita, ακριβώς. Φίλησε και τα δυο μου μάτια προτού κλείσει.

Άλλαξα μύτη στο μηχανικό μολύβι και γράφω: Στο φάρο. Η στάχτη σου. Επιτέλους μόνοι. Το σπίτι που άφησα πίσω είχε τόσο θόρυβο που τα νεύρα μου

έφευγαν για να ησυχάσω. Χρειάστηκε να χρησιμοποιήσω όλη τη μαεστρία μου για να τους πείσω να με πληρώνουν για να μείνω στο φάρο. Λογικά επιχειρήματα για την εμπορική αξία του παράλογου και κάποιος εκβιασμός βάσει βιογραφικού. Δέχθηκαν. Από το να ζω προτιμώ να πάψω.

Το θαλασσινό νερό έχει σκληρύνει το μπλε φόρεμα. Όλο και δεν μπορώ να θυμηθώ το πρόσωπό σου. Πάντα εκείνη η ζέστη, η ηδονή και η οδύνη. Πλατωνικά, όπως γελούσαμε, ενώ το εννοούσαμε. Γράφω χρόνια και χρόνια και δεν πρόλαβα να σου πω τίποτα.

Μερικά απογεύματα, όταν λες κι ο ουρανός φυσάει κάθετα, το πλαγκτόν φτιάχνει μια κρούστα από υδράργυρο. Τα πτερύγια των θαλάσσιων θηλαστικών, η τρίαίνα και τα είδωλα των αράβων ιππέων αναδύονται στα τρισδιάστατα περιγράμματά τους. Ο κόσμος είναι παχύρευστος και λειός, στιλπνός και κρύος αλλά ζεστός. Τα ασημόψαρα τότε βάφονται το χρώμα τους.

Κανείς δε θα μάθει, εκτός από σένα, ότι μα την αλήθεια επινόησα μαραγκούς να στήσουν παράθυρα στις τετράγωνες τρύπες. Ράφτρες να φτιάξουν κουρτίνες και πουπουλένια παπλώματα. Επιπλοποιούς να μαλακώσουν τις γωνίες σε τραπέζια και καρέκλες, λεπτεπίλεπτους σιδεράδες να καμώσουν πιάτα και μαχαιροπήρουνα. Την πόρτα την έφτιαξα μόνη μου. Ρήμαξα αιωνόβιες τριανταφυλλιές. Για φως μάζεψα τέσσερις ήλιους και για φεγγάρια φωτογραφίες τα μάτια σου. Μελάνι από σουπιές.

Και τώρα να 'μαι στο φάρο μου. Δε θα σου κρύψω ότι ήταν ο πρώτος έρημος που βρήκα. Με έπιασε το μεσημέρι μου και δέχθηκαν εύκολα να τους πείσω. Φυλάω τη στάχτη σου στο στόμα μου. Αν πω λέξη, θα χυθείς. Ήθελα να μπορούσα να σε αγγίζω.

Είναι ήδη Τρίτη και το έγγραφο. Αν δεν το στείλω, θα μείνω στο φάρο;.

Η **Γεωργία Οικονομοπούλου** εργάζεται την τελευταία 15ετία ως δημοσιογράφος. Έζησε και σπούδασε σε Ελλάδα και Αγγλία. Από το 2009 ζει στη Μεσσηνία.

Β' Βραβείο

Στεφανία Ζουρλίδου,

Έδεσσα

Ρούμπικ

Φαντάσου έναν κύβο του Ρούμπικ στα χέρια ενός ανυπόμονου ηλίθιου, που τον στριφογυρίζει μανιωδώς, λες και πρόκειται για παιχνίδι δύναμης, και βρίζει, ξεφυσά, παραμιλάει, κάνει θόρυβο. Αυτό το τελευταίο ειδικά. Ο θόρυβος. Θεέ μου.

#Hellas2011. Η ζωή μου ένας κύβος του Ρούμπικ, που αντί να τον κρατώ ευλαβικά στα χέρια μου και υπομονετικά να λύνω τους γρίφους του, βρίσκεται σε χέρια αγνώστου, όχι δικά μου. Εγκλωβισμένη στην ξεθωριασμένη βιτρίνα μου κοιτώ απ' το τζάμι και όλα γυρίζουν. Γυρίζω εγώ, με γυρίζουν. Ναι, είμαι ένας κύβος του Ρούμπικ! Στριφογυρίζει σαν τρελός, πάνω κάτω, άτσαλα, στροφή και τριξιμο, τα χρώματα του άχρωμα, το κόκκινο με το πορτοκαλί ίδια σχεδόν, το κίτρινο με το λευκό διαφέρουν ανεπαίσθητα.

Ετών 30, με διαγνωσμένα σύνδρομα ΔΕΠΥ (Διαταραχή Ελλειμματικής Προσοχής-Υπερκινητικότητα) και καρπιαίου σωλήνα, μυωπία και διαταραχή ύπνου, οφειλόμενα όλα στο διαδίκτυο, που αν πιαστείς στα δίχτυα του γίνεσαι εξαρτημένος. Το παραδέχομαι. Τώρα που γράφω είναι 3:30 π.μ, η δεύτερη φορά που ξυπνώ να ελέγξω το e-mail μου, να κάνω update το status στο twitter, να δω τα σχόλια στο blog μου και επί της ευκαιρίας να ποτίσω τη φάρμα στο facebook. Καμιά απάντηση για δουλειά στο inbox. Και θέμα με τον ύπνο να μην είχα, θα ξυπνούσα με τόση ζέστη στο κουτί που νοικιάζω για σπίτι. Την ίδια στιγμή που ιδρωτήρια ξεφυτρώνουν στο σώμα μου, η δεσποινίς Όπρα διαβάζει στη βεράντα του φτωχικού της ένα "εξαιρετικό" βιβλίο, ο Ρίκι Μάρτιν είναι κατενθουσιασμένος

που επιτέλους στη Νέα Υόρκη μπορούν να παντρεύονται ομοφυλόφιλα ζευγάρια και η Ντέμι Μουρ μας ενημερώνει πως μόλις έπιασε ένα τεράστιο ψάρι με τη βοήθεια του δασκάλου ψαρέματος. Ουάου, το ψάρι είναι τεράστιο και η Ντέμι φαίνεται πιο φिट από ποτέ! Πρέπει να μαζέψω τα κρεμμύδια από τη φάρμα, γιατί θα μαραθούν και θα χρειάζεται να ξανασπείρω. "Happy Friday everybody. It's freaking fry-day here and the sun hasn't risen up". Χρειάζομαι δουλειά. Μόλις βρω θα αλλάξω avatar για να το γιορτάσω, θα το ανακοινώσω στους τοίχους των φίλων μου, θα ενημερώσω τα profile μου, θα το φωνάξω: "AWESOME DAY! OFFICIALY NOT UNEMPLOYED ANYMORE". Θα, θα, αν. Ζαλίζομαι. Να χα τον κύβο στα χέρια μου. Μετά τα 30 ο κύβος γυρίζει πιο γρήγορα, λες και ο χρόνος προπονείται στο άλμα εις μήκος, με πόδια γυμνασμένα πατά στη βαλβίδα των 20 και εκτοξεύεται πέρα από την γραμμή των 30. Άουτς, το άλμα αυτό πόνεσε. Όλα τα μηνύματα διαβασμένα, απάντηση για δουλειά καμία, η φάρμα εντάξει, πάμε για τρίτο ημίχρονο όπνου.

Κλείνω τα μάτια και ο ξεθωριασμένος κύβος αποκτά χρώματα λαμπερά, και ξαφνικά αρχίζει να γυρίζει σαν πολύχρωμο μπαλόνι που έπεσε σε μαύρη τρύπα, δεν ζαλίζομαι καθόλου, ο κύβος βρίσκεται σε χέρια γνώριμα, πέφτει στην υγρή σπηλιά των ματιών και θρυμματίζεται σε μικροσκοπικά κυβάκια που απ' την κρούση πετάγονται έξω από τα μάτια, ακόμα πιο λαμπερά, στροβιλίζονται στον αέρα και σαν να υπακούν σε μαγικό αυλό αρχίζουν να συσπειρώνονται• το κόκκινο δίπλα στο κόκκινο, το κίτρινο και το μπλε το ίδιο, τα πορτοκαλιά μαζί, αθόρυβα τα λευκά λύνουν τις διαφορές τους με τα πράσινα, κύβος ξανά, στην κορυφή της κεραίας του router, ο καρπός δεν με πονάει πια, βλέπω καθαρά και χωρίς τα γυαλιά που φέρουν ευκρινώς δακτυλικά αποτυπώματα, είναι 3:35 π.μ. και θα ξυπνήσω ξανά στις 5 π.μ. ακριβώς• ίσως λάβω e-mail, πως η αίτηση βίζας για Αυστραλία έγινε δεκτή, ίσως στις 5:02 κάποιος να πηδά σαν καγκουρό από χαρά σε μια σκοτεινή γκαρσονιέρα, "m gonna miss u #Hellas, but u treat me bad Hell-ass", όσο η Όπρα διαβάζει στη βεράντα και η Ντέμι προσηλωμένη ακούει τις οδηγίες του

δασκάλου ψαρέματος, ναι, τα λευκά τα βρήκαν με τα πράσινα, ο κύβος δέθηκε, ο γρίφος λύθηκε, και σαν ηλεκτρονική καταπακτή το ρούτερ καταπίνει τον κύβο που τρέχει ιλιγγιωδώς στην first class πτήση που προσφέρουν τα καλώδια της ADSL γραμμής, συνωστισμένος με μηδενικά και άσσους, μηδενικό και γω, κυλώ γρηγορότερα από τον αέρα και φεύγω μακρυά, πολύ μακρυά, μακρυ-α, α, α, αααα. Ίσως, i-sos, sos, S.O.S., άσσοι, σιωπή, σ, σσ,σσσ, σσσσσσσσσσσσσσσσσσ.

5:03 Wooohoooo!! m not a Rubik's cube anymore! M gonna miss u #Hellas <3

5:05 Γεννιόμαστε μηδενικά, ξετυλιγόμαστε άσσοι. #1

Η **Στεφανία Ζουρλίδου** γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1981. Σπούδασε Πληροφορική στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων και Τεχνητή Νοημοσύνη (MSc) στο πανεπιστήμιο UCL της Μ. Βρετανίας. Από το 2005 εργάζεται ως εκπαιδευτικός στη Β'/θμια Εκπαίδευση.

Γ' Βραβείο

Κατερίνα Μαλακατέ,

Αθήνα

Blog post

 εν έχω πολλούς τρόπους να πω το αυτονόητο, φυσικά φταίει η μάνα και ο πατέρας μου που είμαι μόνη. Στην τελική ανάλυση οι απογοητεύσεις μιας ζωής συνοψίζονται στην παιδική ηλικία, αντλούνται από αυτή, τις ζούμε ξανά και ξανά κάθε ώρα, το λέει κι η Λένα που είναι ψυχολόγος, «βγάλε το μικρό ανθρωπάκι μέσα από το κεφάλι σου». Δεν γίνεται, το μικρό ανθρωπάκι με το καροτί μαλλί της μάνας μου είναι πάντα μαζί μου, με κυνηγά στα πέρατα. Όχι πως πήγα στα πέρατα.

Μετάνιωσα που αυτό το blog το άνοιξα επωνύμως. Ειδικά από τότε που το ανακάλυψε ο μπαμπάς, τότε τα λόγια μίσους για κείνη, γίνανε θηλεία. Δεν σας το κρύβω πως η κατάσταση μου χειροτέρευσε πολύ, ένα σωρό καυγάδες δίχως λόγο. Κι όμως ήταν λυτρωτική η αρχική σύλληψη κι ήθελα να είναι επώνυμη, δε θα είχε νόημα η ανώνυμη σκανταλιά

"Τη μισώ", έγραφα. «Τη μισώ γιατί κανιβάλισε τη ζωή μου. Νόμισε πως επειδή με γέννησε μπορεί και να με ορίζει απόλυτα. Τη μισώ γιατί δεν με αφήνει να ανασάνω, γιατί είναι ο μόνος λόγος που ανασαίνω. Ούτε καν το παιδί μου. Θέλω να πεθάνει, να μην υπάρχει πια, αλλά όταν πεθάνει θα με πάρει στο τάφο μαζί της. Η κάργια". Δεν της τα μετέφερε απόφια τα λεγόμενά μου, σουπιά ο μπαμπάς, της το έφερε απέξω απέξω πως κάτι υπάρχει που θα έπρεπε να με ρωτήσει για να της πω. Εν ολίγοις με ανάγκασε να της τα πω εγώ. Μεγάλη κουφάλα ο πατέρας, πάντα κάνει τα πάντα για να ξεφύγει την οργή της, να ανακαλύψει ξανά τον έρωτα του

για κείνη. Ζει κι αυτός για αυτή, αλλά με μεγαλύτερη υγεία και μεγαλύτερη συνειδητοποίηση. Αυτός είναι ακόμα ερωτευμένος.

Ένας κακός άνθρωπος αρκεί για να γαμηθεί η ζωή σου. Η λύση είναι μόνο μια, λέει η Λένα, να τον βγάλεις τελείως από την καθημερινότητα, να απομακρυνθείς από την αρνητική δύναμη. Το έκανα με όλους. Με όλους τους άλλους εκτός από κείνη. Πώς σκατά απομακρύνει κανείς τη μάνα του; Φεύγει ίσως για την Αμερική, την Αυστραλία, έναν τόπο μακρινό και απροσπέλαστο. Θα μπορούσα έτσι να την ανεχτώ, μια δυο φορές των χρόνων, ίσως καν να μην άνοιγα τούτο το μπλογκ. Misotimanoula.com

Ο άντρας ο Άλκης μου λέει πως είναι αφόρητο που δεν μπορώ να της τα πω κατάμουτρα. Κοίτα, κοίτα τι έγγραφες μισό χρόνο πριν, μου φωνάζει. «Η μάνα μου επί Κατοχής θα ήταν μαυραγορίτισσα, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία για αυτό. Η μάνα μου θα πουλούσε σε ανθρώπους που πεινάνε ένα μπουκάλι λάδι με αντάλλαγμα το σπίτι τους, θα άφηνε ορφανά να πεθάνουν από την πείνα. Καταδυναστεύει τη ζωή μου τριάντα χρόνια τώρα και για κακή μου τύχη χαιρεί άκρας υγείας. Αν και στο μυαλό της πάντοτε υποφέρει και πάντοτε πεθαίνει. Μιλάμε για το εγωιστικότερο πλάσμα στον πλανήτη, που τραβά χαρά από το δυσκολεύει την καθημερινότητα των άλλων γύρω της. Έπεσα ύπουλα στην παγίδα της κοινής δουλειάς, ήμουν δεκαεπτά χρονών, φοβισμένη πως από μόνη μου δε θα βρω πουθενά εργασία, μη σίγουρη ακόμα για την πραγματική μου κλίση, έπεσα στην παγίδα της ίδιας μου της ανασφάλειας. Χαράμισα τα ταλέντα μου – την έμφυτη κλίση μου για μάθηση, την ικανότητά μου στις γλώσσες και το γράψιμο – στο συνοικιακό μαγαζί της, στη μιζέρια των αχάριστων γέρων. Αλλά από την άλλη αυτή η δουλειά θα ήταν χιλιάδες φορές πιο ευχάριστη αν δεν έπρεπε να τη μοιράζομαι μαζί της. Εγκλωβίστηκα. Δε θα ενηλικιωθώ ποτέ, γαμώ την πουτάνα μου, για πάντα θα πρέπει να είμαι υποχείριο της μανούλας, ποτέ δεν θα έχω τα δικά μου λεφτά, ποτέ δε θα ανεξαρτητοποιηθώ. Κι ας έγινα κι εγώ μάνα.»

Τους έδωξα όλους και γύρισα ξανά στο πατρικό μου σπίτι. Έχω να δω την κόρη μου δυο μήνες, δεν μου κάνει καλό η συναναστροφή μαζί της, η απόλυτη λατρεία στον πατέρα της. Εγώ σε γέννησα, θέλω να της φωνάξω, εγώ σε θήλασα, εγώ χαράμισα τα νιάτα μου στην αθλιότητα της γιαγιάς σου, στη δούλεψη της για να λατρεύεις έτσι τώρα εσύ τον πατέρα σου, να με διώχνεις. Τεσσάρων ετών και δεν με ξέρει, δε με θέλει, ακόμα κλαίει όταν ο άντρας μου πάει τουαλέτα. Αυτόν ξέρει, εγώ πάντα χαμένη στα δικά μου σκοτάδια, λέει ο Άλκης. Μου μείνατε εσείς και το μπλογκ και το υπόγειο στη μονοκατοικία των γονιών μου. Κλείνομαι εδώ και ξέρω πως αυτή είναι η πραγματική μου κλίση, η μόνη λύση, ο υπολογιστής, η επαφή μαζί σας. Δεν έχω κανέναν άλλο πια.

Αναλογίζομαι στιγμές στιγμές τι θα γίνει αν μας κόψουν τη σύνδεση, αν δεν μπορώ πια να ελέγχω έστω τούτο το χώρο, τον νοερό και απατηλό αλλά τουλάχιστον μόνο δικό μου. Αυτό το ιστολόγιο είναι το πραγματικό παιδί μου, το μόνο πράγμα που δεν το διεκδικεί κανένας άλλος, που δημιούργησα εγώ από την αρχή κι ακόμα με αγαπάει. Η Λένα λέει πως πρέπει να βγαίνω που και που από το σπίτι, αλλά δεν αντέχω άλλο, δεν μπορώ. Βγήκα αρκετά. Έξω από την πόρτα του υπογείου μου караδοκούν αυτοί, η μάνα με τα φαγητά της και την εκρηκτική, αποτελειωτική αγάπη της, η κόρη με τη δυσαρέσκεια ζωγραφισμένη στα μούτρα της, έξω από το υπόγειο είναι ο Άλκης να με ψέγει που δεν είμαι πια η γυναίκα που τον τρέφει, που αναγκάστηκε να βρει δουλειά για να θρέψει το παιδί του.

Η μόνη μου αγάπη είναι μαζί σας, για τα σχόλια που θα αφήσετε και θα με αναγκάσετε να ασχοληθώ, να σηκωθώ και σήμερα από το κρεβάτι και να χω κάτι να προσμένω. Περιμένω.

Η **Κατερίνα Μαλακατέ** γεννήθηκε στην Αθήνα, πριν 33 χρόνια. Είναι παντρεμένη, έχει ένα γιο και στην πραγματική ζωή είναι φαρμακοποιός. Διατηρεί εδώ και τρία χρόνια το www.diavazontas.blogspot.com

Έπαινος

Παναγιώτης Πασσάς,

Αθήνα

Η ταυτότητα των τόπων

"περί διαδικτυακών τόπων και λοιπών ονειροτόπων"

Αυτή είναι η πρώτη σκηνή. Ο Βικέντιος παραμένει ξαπλωμένος στο ξύλινο κρεβάτι του. Μια χοντρή, κόκκινη κουβέρτα τυλίγει το σώμα του. Μπορεί να συστρέψει το βλέμμα του έναν γύρο από το δωμάτιο, κι άλλον έναν, μα τίποτα παραπάνω. Εμμένει στην αδράνεια κατ' ανάγκην, ανίκανος να κινηθεί, ξαπλωμένος πάντα στο ξύλινο κρεβάτι του. Προσπαθεί να διακρίνει τις αιτίες, τους λόγους αυτής της σωματικής αναπηρίας. Ο ανδρικός θετικισμός του τον οδηγεί στην εύκολη λύση του ονείρου, ενός εφιάλη με ευνόητη ερμηνεία. Ο χρόνος στάζει αργά σαν το μέλι απ' το δοχείο του, ακόμα πιο αργά.

Το δωμάτιο είναι παγερά ήσυχο. Στο προσκεφάλι του διακρίνει την ψάθα της ξύλινης καρέκλας και πιο δεξιά το κουφωτό παράθυρο με μία πράσινη μουχλιασμένη όψη να το φεγγίζει. Στο τραπέζι εναπόκειται μία γύψινη κανάτα για το πλύσιμο του προσώπου, δίπλα ένα κοντό γκριζο ποτήρι του κρασιού κι άλλα αδιευκρίνιστης χρησιμότητας και σημασίας αντικείμενα. Οι τοίχοι έχουν ένα λαδερό γαλάζιο χρώμα με κίτρινες ραγάδες ολούθε και διαπιστώνει πως οι σανίδες του πατώματος έχουν καρφωθεί στραβά. Εκ' πρώτης όψεως αδυνατεί να αναγνωρίσει το δωμάτιο αυτό. Προσπαθεί να ερμηνεύσει την κατάσταση του με ηχητικούς όρους μα παραμένει στο βουβό διάστημα από την ώρα που έχει ζυπνήσει. Ο Βικέντιος μέσα στην πρακτικότητα που του επιβάλλει ο σύγχρονος κόσμος, επιβάλλει κι αυτός με την σειρά του μία σχετική χαλάρωση στον νου και καταλήγει σε κάποια αληθοφανή συμπεράσματα : Μια προσωρινή ακαμψία που

του προκάλεσε το υπερβολικό άγχος της χθεσινής ημέρας ή ακόμη και μία άγνωστη μορφή αταβισμού που καταδιώκει το γένος του. Παραμένει ανήμπορος να κινήσει στο παραμικρό οποιοδήποτε μέλος του σώματος του εδώ και μισή ώρα περίπου. Τα όρια μεταξύ ύπνου και ζωής χάνουν την φερεγγυότητά τους, η ίδια η ζωή προβάλλεται σαν μία εκδοχή του ύπνου. Διακρίνει πίσω του κρεμασμένα ένα γκρίζο πανωφόρι, ένα καπέλο κι απέναντι του μία κίτρινη βρεγμένη πετσέτα.

Τώρα διαπιστώνει την ύπαρξη ενός ακόμα προσώπου στην σκηνή. Ένας γέρος, φοράει μία μπλε εργατική φόρμα που καταλήγει σε λάστιχα που σφίγγουν χαμηλά τα πόδια του. Κάθεται αντίκρυ του σε μία από τις καρέκλες. Έχει ρίξει με θλιβερή απόγνωση το κεφάλι μέσα στις χούφτες των χεριών του και κλαίει βουβά. Αναρωτιέται τι μπορεί να ζητάει ένας γέρος στο δωμάτιο αυτό μαζί του και γιατί κλαίει γοερά. Η ιδέα της ξαφνικής απώλειας εισβάλλει έντρομα στο μυαλό του, στροβιλίζεται με την σκέψη μιας γκάφας ολκής και μίας ζωτικής απογοήτευσης για την ζωή του. Το άγνωστο σκότος της μοίρας του Βικέντιου τον τοποθετεί εδώ, σε αυτήν την θέση, ξαπλωμένο κι ανήμπορο να αντισταθεί στην έλευση των εικόνων και των σκέψεων, Μέσα στην σύγχυση του μπορεί να καταλάβει την περιπλανημένη εκφραστικότητά του, την περιπατητική φύση του: Με ποιο δικαίωμα βρίσκομαι εδώ, γιατί εδώ και όχι κάπου αλλού. Στρέφει το βλέμμα προς τον καθρέφτη που κάποιος – ο γέρος ; εκείνος ; - χρησιμοποιεί για το ξύρισμα. Ο αμίλητος συνεπιβάτης του παραμένει άκαμπτος στο όραμα που τους περικλείνει. Κανένας αστεϊσμός δεν χωρά ετούτη την μοναξιά, ούτε την ανημποριά του. Πρέπει οπωσδήποτε να βρει τρόπο να δραπετεύσει από Αυτό.

Αυτό έχει εξαπλωθεί σε όλες τις θνητές αισθήσεις, τίποτα φυσικό δεν μπορεί να του στερεί την ακοή του θρήνου ή την δυνατότητα της τραχιάς αφής της μάλλινης κουβέρτας του. Αδυνατεί. Πρέπει να σκέφτεται αισιόδοξα, ο φόβος έλκει πάντα αυτά που φοβάσαι, το ξέρει. Στα έκπληκτα μάτια του απλώνεται ένα χλωρό τοπίο κι ένα ζευγάρι να περπατά στο φως του μισοφέγγαρου που μοιάζει με φλούδα πορτοκαλιού. Διάσπαρτα, χαμηλά δέντρα ρίχνουν την ασύμμετρη σκιά τους στα

πουρνάρια και την χλόη και το ζευγάρι μένει παγωμένο στην τελική φαιδρή κίνησή τους. Έχουν κι οι δύο το δεξί τους χέρι σηκωμένο σαν χαιρετισμός στην νύχτα και στην πορτοκαλένια απόχρωση της που βάφει το φουστάνι εκείνης και ξανοίγει ένα τόνο περισσότερο τα σκούρα μαλλιά εκείνου και μοιάζουν ευτυχείς μέσα στην ακινησία τους. Πιο πίσω μερικά κυπαρίσσια αθέατοι παρατηρητές αυτού που φεύγει. Ο διανοητικός κύκλος της ευφυΐας του αδυνατεί να χωρέσει την φωτιά που αργοσβήνει αδιάφορα στο τζάκι δίπλα στον καθιστό γέροντα καθώς και το επίπεδο, λιτό κεφαλάρι του κρεβατιού του, ότι δεν μπορεί να δει αισθάνεται και ανίκανος να το φανταστεί. Κι αυτοί οι αγρότες που μάταια έτρεξαν να προλάβουν να βγουν από την εικόνα μοιάζουν αγαπημένοι από πάντοτε, από τότε που αντάμωσαν και περίμεναν τον ορισμό των συντεταγμένων του δωματίου αυτού. Δεν θα υμνολογήσει την αγάπη τους, ούτε την προέλαση της θνησιμότητάς τους στο τοπίο, μονάχα αναλογίζεται με ιδιοτέλεια τι κέρδος μπορεί να έχει εκείνος από μία τέτοια εξωγήινη εμπειρία. Στην περίπτωση δε που αφήσει τους μυς να χαλαρώσουν αρκετά τότε θα συνέλθει γρήγορα και το σώμα του θα πάψει να κωφεύει στις εντολές του. Αρκετά κράτησε το αστείο αυτό. Όλες αυτές οι εικόνες είναι σαν επίπεδες, επιχρωματισμένες επιφάνειες.

Ο Βικέντιος κυριολεκτικά συγχωνεύτηκε μέσα στις εικόνες και τα πρόσωπα που λάτρευε, ενσωματώθηκε στους ζωγραφικούς πίνακες που επισταμένως παρατηρούσε να τον παρατηρούν από τους τοίχους του διαμερισμάτος του, τρύπωνσε στο αδιαπέραστο των στέρεων σωμάτων. Μια γλυκιά βύθιση σε προσωπογραφίες, νωπογραφίες κι άγνωστα ευλογημένα τοπία για να γνωρίσει την σπάνια αναλαμπή των κρυμμένων θησαυρών τους. Τώρα έχοντας εισχωρήσει ολοκληρωτικά σε έναν λαδωμένο καμβά της προσεχούς επετειακής έκθεσης για τον θάνατο του καλλιτέχνη συνειδητοποιεί την λειδορία που παίζεται εναντίον του : Δεν υπάρχει καμία δωρικότητα στα τοπία όπως και στους ανθρώπους κι η αφοσίωση του σε αυτά δεν τα καθιστά ακίνδυνα για το μέλλον. Η μορφή τους μεταλλάσσεται, προβάλλονται στα μάτια του όπως εκείνος θέλει, με στραβά

καρφωμένα τα σανίδια, ομφάλιες σε άγουσα αλήθειες κι αγάπες από πάντα. Τελικά μόνο η σύμπτωση ορίζει την ύπαρξη μας στον χώρο για αυτό και εγωκεντρικά αγνοούμε κάθε άλλον κόσμο. Ο Βικέντιος αντιλαμβάνεται αυτή την οικτρή πραγματικότητα, δεν μπορέσαμε ποτέ να αποικήσουμε τους τόπους, μονάχα εκείνοι στην προδιαγεγραμμένη πορεία τους αποικίζουν τα όνειρα μας. Κι όπως βρέθηκε εδώ ανασκίρτησε, γιατί κι αν ακόμη δεν σηκωθεί ποτέ από αυτό το κρεβάτι δεν θα μπορέσουν, είναι αδύνατον να θαφτεί για πάντα ζωντανός. Θα συνεχίσει να αναπνέει, αυτό είναι το μεγάλο μυστικό για να μην πεθάνει ποτέ.

Ο Παναγιώτης Πασσάς γεννήθηκε στην Αθήνα τον Αύγουστο του 1973. Ο παππούς - ερασιτέχνης ποιητής ο ίδιος - έλεγε συχνά : όλο γράφει το παιδί, θα γίνει δημοσιογράφος. Ο μπαμπάς - δεύτερος ποιητής από το σόι - έλεγε με την σειρά του : Για δώρο μια γραφομηχανή, όλο και κάτι γράφεις εσύ συνέχεια. Ο γιος πάλι σπούδασε στην Πάντειο διεθνολόγος για να καταλάβει ότι περισσότερο ενδιαφέρον έχουν τα της Μέσης Γης παρά τα της Μέσης Ανατολής, μέσα στο 2011 έλαβε διακρίσεις σε δυο λογοτεχνικούς διαγωνισμούς (σε δυο έλαβε και μέρος...) για να καταλάβει πως αξίζει τον κόπο η προσπάθεια, συνεχίζει δε να εργάζεται ως ιδιωτικός υπάλληλος για να μπορεί τα βράδια να μεταμορφώνεται στον super hero Antman προσπαθώντας να δει τον κόσμο μέσα από τα μάτια του σκύλου του...

Έπαινος

Μαρία Α. Ιωάννου,

Λεμεσός

Ηλεκτρονικός Βαρυποινίτης

Φοβάμαι πως δε θα βγω ποτέ από δω μέσα γιατρέ. Τρέμω στην ιδέα πως κάποια στιγμή τα πολύχρωμα καλώδια θα μεταμορφωθούν σε ηλεκτροφόρα πλοκάμια και θα με κάψουν βίαια, αδίστακτα. Η ταφή μου στο recycle bin θα είναι το θέμα της ημέρας για όλα τα δεδομένα και τις εικόνες του desktop. Θα γελάνε με φατσούλες τα καλώδια-δολοφόνοι γιατρέ, κι ενώ εγώ θα βρίσκομαι σε μια κατάσταση αναμονής λίγο πριν το τέλος, αυτά θα μου ρίχνουν τόνους από μπάζα, συμπιεσμένα γράμματα και μισοφαγωμένα εικονίδια. Κάποια θα με βρίσκουν στο κεφάλι, θα το ανοίγουν στα δύο και θα καταβροχθίζουν σαν όρνεα το λιγοστό μυαλό που μου έχει απομείνει. Έχω ερωτευτεί το google γιατρέ στο ‘χω ξαναπεί; Κάνω τραμπολίνο σε χιλιάδες γράμματα καθημερινά μόνο και μόνο για να το βλέπω να μου ξεδιπλώνει την πολυπλοκότητα του. Αν και είναι σχετικά στενάχωρα εδώ μέσα – vive la technologie! – δεν υπάρχει ομορφότερη στιγμή από το να ξυπνά κανείς μέσα σε έναν εικονικό ωκεανό χωρίς κύματα ή σ' έναν αμμόλοφο που θυμίζει Σαχάρα χωρίς όμως την καυτερή και αφιλόξενη της άμμο. Είναι μέρες που αράζω μέσα σε κάποιον ανώνυμο folder – υποψήφιο για θανατική ποινή όπως κι εγώ. Δε μπορείς να φανταστείς τι κουβέντες μπορείς να ανταλλάξεις μ' έναν άλλο βαρυποινίτη που πλησιάζοντας στο τέλος της ηλεκτρονικής ζωής του εύχεται να μην είχε γεννηθεί ποτέ μα ταυτόχρονα χαίρεται που εγκαταλείπει την αδίστακτη μοναξιά του. Κάποτε σκαρφαλώνω πάνω στα εικονίδια, χωρίς να λαχανιάζω, για να θαυμάσω τη θέα από ψηλά – το γραφείο μου που είναι πλημμυρισμένο από στυλό Bic και μουντζουρωμένα χαρτάκια και τη μάνα μου που κάθεται στο βάθος σε μια πολυθρόνα, περιμένοντας με να βγω από δω μέσα. Κάτι τέτοιες στιγμές η θέα

μου δεν είναι και τόσο ευχάριστη, θέλω να κλάψω πραγματικά μα ο εικονικός κόσμος δε με αφήνει, το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να της αφήσω μια λυπημένη φατσούλα στο msn μα η μάνα μου δεν ξέρει να το χρησιμοποιεί οπότε η φατσούλα μένει απλά εγκλωβισμένη κι αυτή, χωρίς κάποιον παραλήπτη. Ήταν πολλές οι φορές που προσπάθησα να της εξηγήσω γιατί παραμένω κλειδωμένος εδώ μέσα, πως εδώ τα συναισθήματα είναι λιγότερο επώδυνα και πως ο θάνατος προσδιορίζεται από το απλό πάτημα ενός κουμπιού και τίποτα φρικιαστικό, πως η θλίψη της απώλειας δεν μπορεί να εκτονωθεί με δάκρυα αλλά με διάσπαρτα δεδομένα που ταξιδεύουν από ιστοσελίδα σε ιστοσελίδα, αποπροσανατολισμένα κι αυτά, μηχανικά. Αύριο θα κάνω google την Τζαμάικα και θα ξεχαστώ για μια ακόμη φορά. Είναι ωραία και χαλαρά εκεί και καπνίζουν ασύστολα μαριχουάνα. Ένα κουμπί φοβάμαι κι αυτό είναι το delete. Σκέφτηκα πολλές φορές να το πατήσω να τελειώνουμε μ' αυτήν την ιστορία μα άλλαξα γνώμη, μαγεμένος από τα applications του facebook και τις εναλλαγές που μου δείχνουν πως η ζωή συνεχίζεται ότι και να γίνει και πως στο ίντερνετ δεν υπάρχει η λέξη θάνατος μα μια ανεξήγητη αίσθηση αιωνιότητας. Οι φίλοι μου απορούν γιατί τους στέλνω μόνο e-mail, γνωστοί και άγνωστοι συνεχίζουν τα συλλυπητήρια μα εγώ κουράστηκα με αυτό το παραλήρημα του κόσμου που εξιτάρεται από την φρίκη και δε μπορεί να νιώσει ούτε το 1% από τον πόνο που νιώθω εγώ. Σήμερα ανακάλυψα ένα κορίτσι με βαθύ ντεκολτέ και της έστειλα ένα e-mail γνωριμίας. Δε γνωρίζει πως εδώ και λίγο καιρό κατοικώ μέσα στον υπολογιστή μου αλλιώς θα μου απαντούσε και θα με ρωτούσε «μα πώς κοιμάσαι εκεί μέσα;», «έχει σουπερμάρκετ να ψωνίζεις;», «μα μόνο μέσω ίντερνετ θα συναντιόμαστε;», «μα δεν είσαι ο γιος του...που πέθανε στο...», «εκεί μέσα νερό βρίσκεις να πεις;», «σ' αρέσουν τα τρισδιάστατα πορνό;», «δε σιχαίνεσαι να βλέπεις το βυζί ή τον κώλο κάποιου από τόσο κοντά;», «θες να σου στείλω φωτογραφίες μου;», «θες να κάνουμε cyber sex;», «συλλυπητήρια...», «η ζωή συνεχίζεται...», «θα τιμωρηθούν οι ένοχοι...», «καλή σου τύχη...». Μα δεν έχεις ξανακατοικήσει μέσα σε έναν υπολογιστή γιατρέ; Να ξέρεις πως όσο έχεις ρεύμα ή μπαταρία δεν σκοτεινιάζει ποτέ. Προτείνω να μετακομίσεις

εδώ μέσα μαζί μου. Θα έχεις την καλύτερη θέα του κόσμου! Ξέρεις όμως τι μου λείπει; Η βροχή. Η αίσθηση της σταγόνας στο μέτωπο, η γεύση της στο στεγνό ουρανίσκο, το άγγιγμά της που δεν έχει καμία σχέση με το άψυχο εσωτερικό ενός υπολογιστή σε αποσύνθεση. Κι ο ήλιος μου λείπει γιατρέ. Όχι ο ήλιος που σκοτώνει αλλά αυτός που φωτίζει πραγματικά και όχι εικονικά τον ουρανό. Μου λείπει κι αυτός γιατρέ. Μου λείπει το ότι δεν έκανα save ούτε μια φωτογραφία του ή που δεν τον έπεισα ποτέ να κάνει profile στο facebook. Αλλιώς θα τον έβλεπα εδώ μέσα και όχι στη φωτογραφία του πάνω στο γραφείο μου που τώρα μένει έρημο χωρίς εμένα. Ξέρεις γιατρέ εδώ μέσα σπάνια πεθαίνει κανείς – μένει πατέρας σου για πάντα ακόμη και μετά θάνατον – κάποτε δεν αντέχεις άλλο, θες απλά η εικόνα να χαθεί, μα είναι φορές που την επιζητάς, είναι φορές που κλεισμένος σε μια οθόνη και ζωσμένος από καλώδια και δίσκους εύχεσαι να μπορούσες να διαπεράσεις το γυαλί και να φιλήσεις τη μάνα σου παρηγορητικά στο μάγουλο. Μα είναι αργά γιατρέ. Ούτε εσύ, ούτε η μάνα σου, ούτε κι οι υπόλοιποι θα είναι ποτέ ίδιοι. Μόνο ο υπολογιστής κι η εικονική του πραγματικότητα που σε γιατρεύει – που νομίζεις πως σε γιατρεύει. Οπότε μη με ξαναρωτήσεις γιατί κλείστηκα εδώ μέσα. Εδώ πετάς γιατρέ. Εδώ τουλάχιστον ακόμη πετάς.

Η **Μαρία Α. Ιωάννου** γεννήθηκε το 1982 στη Λεμεσό. Σπούδασε αγγλική λογοτεχνία στο Ηνωμένο Βασίλειο. Έργα της έχουν βραβευθεί σε τοπικούς και διεθνείς διαγωνισμούς συγγραφής και έχουν δημοσιευθεί σε εφημερίδες, λογοτεχνικά περιοδικά και ανθολογίες. Τον Ιούλιο του 2011 εξέδωσε την πρώτη της συλλογή διηγημάτων με τίτλο «Η γιγαντιαία πτώση μιας βλεφαρίδας» που κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Γαβριηλίδη.

Διατηρεί ιστολόγιο στη διεύθυνση: www.ioannoumaria.blogspot.com

Έπαινος

Γρηγόρης Παπαγεωργίου,

Αθήνα

Νέα ζωή

Ο Stanley K. είναι 32 ετών. Δείχνει για 28. Έχει ύψος 185 εκατοστά. Ζυγίζει 80 κιλά. Ο Στάθης Κ. είναι 42 ετών. Δείχνει για 42. Έχει ύψος 180 εκατοστά. Ζυγίζει 86 κιλά.

Μιάμιση ώρα γυμναστικής καθημερινά. Έτσι διατηρείται γυμνασμένος ο Stanley K. Ακούγεται κουραστικό. Για εκείνον είναι ευχαρίστηση. Η πλειοψηφία των ανθρώπων που συναναστρέφεται τον βρίσκει γοητευτικό. Είναι γοητευτικός. Γοητευτικός και καλοντομένος. Ντύνεται κομψά κι ακριβά.

Ο Στάθης δεν είναι γυμνασμένος. Ούτε αγύμναστος. Είναι αδύνατος και χλωμός. Δε δείχνει να τρώει καλά. Ποτέ δεν είχε αρκετή αυτοπεποίθηση. Τελευταία δεν έχει καθόλου. Φοβάται πως απλά περνά απαρατήρητος.

Η κύρια κατοικία του Stanley K. βρίσκεται σ' ένα ξεχασμένο νησί της Μεσογείου, δικής του ιδιοκτησίας. Δεν είναι και τόσο μεγάλο. Το νησί. Το σπίτι είναι. Διαθέτει πολυτελή διαμερίσματα στις περισσότερες πρωτεύουσες του κόσμου. Δεν είναι υπερβολή. Είναι μεσίτης. Από τους καλύτερους παγκοσμίως. Συνηθίζει να λέει πως αγοράζει μόνο σε τιμή ευκαιρίας. Ύστερα γελά.

Το πατρικό του Στάθη Κ. βρίσκεται στο Μεγαλοχώρι. Εκεί γεννήθηκε. Εκεί ζει. Εκτός από μια τριετία. Πήγε Θεσσαλονίκη για σπουδές πληροφορικής. Δεν κατάφερε να τελειώσει. Τους τελευταίους δύο μήνες δε δουλεύει. Έβαλε πωλητήριο στο κτήμα. Τα βγάζει πέρα δύσκολα.

Δεν είναι απλά απ' τους σπουδαιότερους μεσίτες. Ξεκίνησε ως front man της μπάντας "Emergency Excite". Με το ομώνυμο hit έβγαλαν λεφτά. Ύστερα διαλύθηκαν. Αναγκάστηκε ν' αλλάξει την εμφάνισή του, λόγω δημοσιότητας. Με τα κέρδη, έστησε μια αλυσίδα εστιατορίων Ελληνικής κουζίνας. Το στιφάδο των "Alice found the Rabbit-hole" είναι περιζήτητο. Παράλληλα είναι μέτοχος σε μεγάλη αλυσίδα fast-food.

Δεν υπάρχουν πολλές δουλειές στο Μεγαλοχώρι. Δούλευε το κτήμα με τον πατέρα του. Πέθανε τέσσερις μήνες πριν. Προσπάθησε να το διατηρήσει μόνος του. Δεν τα κατάφερε. Στη Θεσσαλονίκη δούλεψε δύο χρόνια σε fast-foodάδικο. Δούλευε ο τρίτος του ξάδερφος και τον σύστησε. Δεν του άρεσε.

Δεν είναι παντρεμένος. Όχι εξαιτίας της καριέρας. Ωστόσο, έχει ένα γιο εκτός γάμου με τη Gilda M. Ferrell. Τι γυναίκα! Τη γνώρισε στη Νέα Υόρκη. Το όνομα της είναι ο δεύτερος λόγος που δεν κατάφερε να αντισταθεί. Πρωταγωνίστρια σε μιούζικαλ. Την «απήγαγε» για μια βόλτα στη Βενετία. Συζήτησαν για τη Rita Hayworth, τον Glen Ford. Λίγο αργότερα σ' ένα αερόστατο του τραγουδούσε το "Put the blame on Mame" ενώ αυτός έσφιγγε στις χούφτες του τον πρώτο λόγο που δεν κατάφερε να της αντισταθεί. Δεν τη ξανάδε ποτέ. Διατηρούν άψογες σχέσεις αλληλογραφίας. Ονόμασαν το γιο τους Alan Roberts.

Έχασε τη γυναίκα του πριν πέντε μήνες. Στη γέννα. Πρόωρος τοκετός. Του κόστισε. Δεν την αγαπούσε. Ήταν 20 χρόνια νεότερη. Δεν ήθελε να το ρίξει. Εκείνη τον φλέρταρε. Είναι ντροπαλός. Όχι ντροπαλός, αδέξιος. Πριν μείνει έγκυος πηδιόντουσαν πολύ συχνά. Του άρεσε. Του 'χε λείψει. Στο νεκροταφείο δεν πάει. Δεν του αρέσει. Τα νεκροταφεία στα χωριά είναι γεμάτα γνωστούς.

Ο Alan Roberts έκλεισε τα 12. Μιλά άπταιστα Αγγλικά και Γαλλικά. Συν λίγες Ελληνικές βρισιές. Αγαπάει τους γονείς του. Του αφιερώνουν χρόνο κι ας μη βρίσκονται ποτέ όλοι μαζί. Καταλαβαίνει. Έχουν απαιτητικές δουλειές. Έχει όποιο δώρο θέλει. Ο Stanley K. έχει πολύ ελεύθερο χρόνο. Ακούγεται απίστευτο. Ένας

άντρας με τόσες δουλειές! Για εκείνον είναι παιχνιδάκι. Καφές στον πύργο του Αιφελ, καταδύσεις και ψαροντούφεκο στους όρμους της Νέας Ζηλανδίας, golf, paintball και rugby είναι οι συχνότερες ασχολίες του. Πιλοτάρει αεροσκάφη επιδείξεων και οχήματα formula 1. Είναι εξαιρετικός πιλότος.

Το κοριτσάκι βγήκε αδύναμο. Πριν τρεις βδομάδες το πήρε απ' την κλινική. Ήταν με υποστήριξη. Χρειάζεται βοήθεια με το μωρό. Αναζήτησε τη μάνα του. Τα ίχνη της έχουν χαθεί. Εδώ και 25 χρόνια. Τελευταία την είδε έξι μήνες πριν πάει Θεσσαλονίκη. Καθάριζε κρεμμύδια. Έκλαιγε. Το ένα της μάτι ήταν πρησμένο. Πρησμένο και μαύρο. «Ρε μάνα, παράτα το. Μην ταλαιπωριέσαι!» της είπε πριν φύγει για το σχολείο. Ένα περιποιημένο πιάτο απ' το αγαπημένο του σπιτάδο τον περίμενε όταν επέστρεψε. Δεν τη ξανάδε ποτέ. Ίσως να μην τη λένε Αλίκη πια.

Ο Stanley K. μοιάζει αποσπασμένος. Δεν είναι. Συχνά καβγαδίζει μεθυσμένος σε κακόφημα μπαρ του Δουβλίνου ή μισθώνει πόρνες στη red light district στο Άμστερνταμ. Κάνει χρήση ουσιών. Δεν είναι εθισμένος. Μόλις άρχισε να εθίζεται στο τζόγο. Ποντάρει σε ιπποδρομίες, πυγμαχία. Παίζει πόκερ. Χάνει. Δοκιμάζει τα πάντα. Όργια, τραβεστί, άντρες, σαδομαζοχισμό. Εργάζεται κρυφά ως ζιγκολό. Τα λεφτά τα βάζει σ' ένα λογαριασμό. Δε χαλάει φράγκο. Λέει πως είναι για κακοποιημένες γυναίκες.

Ο Στάθης Κ. βαριέται. Σταμάτησε να παίζει πόκερ. Φοβάται πως τον κλέβουν. Πίνει αλκοόλ. Λένε πως έχει χασισόδεντρο στην αυλή. Έχει. Τον παίζει συχνά. Φαντάζεται διάφορα. Όργια, τραβεστί και τη Rita Hayworth. Τακτικά σηκώνει λεφτά από ένα λογαριασμό. Λέει πως είναι επίδομα.

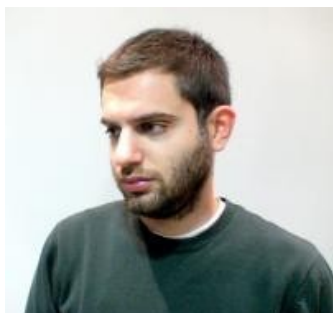
Ο Stanley K. βλέπει έναν εφιάλτη. Μπαίνει σε μια κουζίνα. Βρωμάει. Χαλασμένα τρόφιμα. Βρωμάει πιο πολύ από χαλασμένα τρόφιμα. Ακούγεται κλάμα. Πάει προς την κρεβατοκάμαρα. Στέκεται. Προσπαθεί ν' ακούσει. Τίποτα. Φεύγει.

Τον ίδιο εφιάλτη έχει κι ο Στάθης Κ.

Ασιτία. 19 μέρες νεκρό. Πασαλειμμένο σκατά. Ο Στάθης Καπάτος θα εκτίσει ποινή σε ψυχιατρική κλινική. Κρίνεται ανίκανος να φροντίσει τον εαυτό του. Η κουζίνα του βρέθηκε γεμάτη με χαλασμένα τρόφιμα και σκουλήκια. Η εικονική πορνεία, παρότι έβγαζε πραγματικά λεφτά, δεν είναι έγκλημα. Οι θάνατοι της συζύγου και του πατέρα του επιδείνωσαν τον εθισμό του στο Διαδίκτυο. Αγνοεί την ύπαρξη του βρέφους. «Άκουγα κλάμα από την κρεβατοκάμαρα. Δεν υπήρχε παιδί!». Περνούσε 14 ώρες την ημέρα στο internet cafe. Δυσκολεύεται να διακρίνει τον πραγματικό από τον εικονικό εαυτό του. Σε κρίση ταυτότητας κατά την εξέταση επαναλάμβανε συνεχώς: "Log in Στάθης, Log out Stanley. Log in Stanley, Log out Στάθης".

Τρία χρόνια και κάτι αργότερα. Ο Στάθης Καπάτος επιστρέφει στο internet cafe. Κάνει log in. «Λυπούμαστε. Ο Stanley K. διαγράφηκε. Ανενεργός για μεγάλο διάστημα. Δημιουργείστε νέο Avatar.». Εκείνος δε λυπάται. Καιρό είχε βαρεθεί τη ζωή του. Τώρα; Ταξιτζής; Διαφημιστής; Πορνοστάρ κι εκδότης πορνοπεριοδικών; Γυναίκα; Ναι καυλιάρια γυναίκα ή νοσοκόμος σε ψυχιατρική κλινική; Να χαπακώνει τρελά κορίτσια και να τους τρίβεται. Τρελά κορίτσια και τρελά αγόρια. Βιάζεται! Τι όνομα; Κοιτά στον τοίχο. Το poster του Brando από το «Λεωφορείο ο πόθος». Stanley Kowalski! «Χρησιμοποιείται ήδη». Ας είναι. Το αλλάζει σε Stanley K. Βιάζεται. Έχει μια σπάνια ευκαιρία. Ευκαιρία για ζωή. Νέα ζωή.

Ο **Γρηγόρης Παπαγεωργίου** γεννήθηκε το 1987 στην Αθήνα, όπου και ζει. Πρόσφατα αποφοίτησε από το τμήμα Στατιστικής και Ασφαλιστικής Επιστήμης του Πανεπιστημίου Πειραιά.

Διονύσης **Μαρίνος**,

Αθήνα

Double click

Το χέρι σταθερό και ακατάβλητο περνάει τη φατνωτή εξώπορτα αφήνοντας πίσω στο ημίφως του κτηρίου το υπόλοιπο σώμα να υπολειτουργεί σαν εργοστάσιο που κατέβασε ρολά. Τα κυρτωμένα δάχτυλα κρατούν ένα glock 17 με καλίμπρα 9X19 και προσπαθούν να διαρρήξουν, περπατώντας αμετάκλητα προς τα μπροστά, τους μηχανικούς θορύβους και τα εκνευριστικά κροταλίσματα που σκάνε σε πανδαιμόνιο γύρω του. Σφαίρες το ακολουθούν σε κάθε του βήμα. Προσπαθεί να μην ανταποδίδει τις ριπές.

Η ένδειξη στα αριστερά της οθόνης αναβοσβήνει με ουδέτερο τόνο σαν σήμα κινδύνου που πλησιάζει ανησυχητικά και καταχθόνια. Κοιτάζω τι μου έχει απομείνει από πολεμοφόδια. Η ηχητική πηγή με προειδοποιεί για τις ζωές που είναι στις προσταγές μου, έτοιμες να θυσιαστούν. Το συμπέρασμα αβίαστο.

Mad Toy, την έχεις άσχημα. Θα σε λιανίσουν πριν καν προλάβεις τα πεις Πάτερ Ημών.

Το χέρι ελέγχει ένα προς ένα οπτικά δεδομένα που προσκρούουν μπροστά του. Ένα αναποδογυρισμένο βαρέλι με βενζίνη, δύο καρέκλες πεταμένες σε έναν κάδο που εδώ και ώρα καπνίζει (αυτή πρέπει να είναι βρομοδουλειά του Silver Serfer για να καλύψει τα νώτα του), φασματικό μαύρο σε παχιές λουρίδες που πλησιάζει από τα αριστερά της οθόνης και μαζεύει τις δυνάμεις του για να επιτεθεί. Και οι ριπές τώρα έρχονται από το προοπτικό βάθος στο κέντρο του δρόμου. Ποιος διάολος είναι τώρα αυτός και από πού προέκυψε;

Αποφασίζω πως δεν έχω άλλη επιλογή. Ρίχνω και όποιον πάρει ο χάρος. Double click και ένα φάσμα φωτός σπάει τη σκοτεινά μπροστά μου δημιουργώντας μια ψυχρότητα τέλειου αντιπερισπασμού. Ύστερα ησυχία. Τεταμένη αλλά και στεγανή.

Η ψηφιακή δεσμίδα των πληροφοριών, πάντα στα αριστερά της οθόνης, μου παρέχει μια σύντομη αλλά εύληπτη εικόνα της κατάστασης. Διαβάζω φωναχτά σαν να απαγγέλλω επιγραμματικά το τελευταίο ποίημα που ανατέθηκε σε κάποιον άνθρωπο επί της Γης, πριν αυτή γκαστρωθεί και πνιγεί μέσα στα υγρά της.

User Name: Mad Toy

Players online: 4

Points: 2.567 (personal best so far)

Μια επιπλέον διόπτευση αποδιώχνει από το γωνιασμένο στόμα μου το χαμόγελο που πήγαινε να σκάσει, βλέποντας το τελευταίο νούμερο να ριπίζει μέσα στα μάτια μου. Μου μένει μόνο μια ζωή, όπως και στην ίδια τη ζωή. Αυτό είναι λοιπόν όλο και όλο. Και πέντε σφαίρες σαν μισερά δόντια στο μικρό στοματάκι του glock 17. Ούτε νάρκες, ούτε XM8, ούτε SA80. Μια ανεπιθύμητη συνειδητοποίηση στη ρίζα του κεφαλιού μου με σπρώχνει να παραδεχθώ ότι σπατάλησα το οπλοστάσιό μου χτυπώντας στο γάμο του Καραγκιόζη.

Ετοιμάζομαι να κάνω την ύστατη αντεπίθεση.

Silver Serfer και εσείς οι υπόλοιποι τρεις αναμαλλιαρήδες μολοσοί, ετοιμαστείτε για τη πάρτι της ζωής σας.

Το χέρι σπρώχνει και το υπόλοιπο σώμα που υπονοείται από τις κοφτές ανάσες του που βγαίνουν σαν λεπτός καπνός τσιγάρου. Δίνω εντολή στο δικό μου χέρι να οπλίσει το προτεταμένο άκρο του πολεμιστή μου.

Ένα click και σας έφαγα ρουφιάνοι, δύο και...σκοτάδι.

Αμορφο και στενάχωρο που καλύπτει τα μάτια μου σαν πηχτός υμένας... σκοτάδι παντού. Η οθόνη του υπολογιστή έχει πέσει σε ηθελημένη αφάνεια. Γυρίζω και κοιτάζω σαστισμένος τι συμβαίνει γύρω μου. Διακοπή ρεύματος. Πίσσα και σιωπή. Σιωπή και πίσσα. Μια εχθρική κατάσταση ύφεσης στο βάθος της νύχτας. Εξω κανονική και μέσα επιβαλλόμενη. Το μοναδικό σημείο του κορμιού μου που αντιστέκεται είναι ο δείκτης του δεξιού χεριού που πατάει εξακολουθητικά το ποντίκι με δύναμη... διπλό click, τριπλό, τετραπλό, καμία αντίδραση. Είναι μάταιο να προσπαθεί μέσα σε αυτό το βυθισμένο άδυτο του σαλονιού. Ο ιντερνετικός ηρωισμός του Mad Toy επιστρέφει ηττημένος στο λειψό εφηβικό σώμα του Ηλία, που μοιάζει με αποσβολωμένο χαζοπούλι, πιασμένο σε ξόβεργα στην πρώτη του πτήση.

Μέχρι να φτάσω στην κουζίνα δύο αντίρροπα κύματα σκέψεων πάνε και έρχονται μέσα στο μυαλό μου. Σαν φίδια που μαγεύονται από διαφορετικούς μουσικούς για να λικνιστούν. Το ένα, το πιο κρύο, το αναδεύει ο εαυτό μου και μου λέει να σταματήσω, να μην κάνω τίποτα μέχρι να έρθει το φως. Το άλλο, καυτό σαν λάβα, το σπρώχνει κατά πάνω μου ο Mad Toy που μοιάζει με αγέλαστη σφίγγα καθώς με διατάζει να προχωρήσω. «Το παιχνίδι τώρα αρχίζει», σφυρίζει μέσα στο αυτί μου.

Με εκφοβιστική επίδειξη δύναμης αποκρούω τον εαυτό μου και προχωράω ζαλισμένος κρατώντας ένα κουζινομάχαιρο. Πάει χάθηκε ακόμα και το glock 17. Πάνω στο τραπεζάκι με τα τηλεκοντρόλ και τα περιοδικά βρίσκω και τον αναπτήρα του πατέρα μου.

Το χέρι σπάει τη θολή άπνοια του διαμερίσματος με χαρακτηριστική άνεση. Το ακολουθεί το άλλο χέρι που κρατάει αναμμένο τον αναπτήρα για να δείχνει το δρόμο. Φλόγα και μαχαίρι προηγούνται του κορμιού του που πάλι υποδηλώνεται από την ένρινη τραχύτητα της ανάσας του.

«Παίζεις μόνος σου, αλλά έχεις ακόμα μια ζωή μην το ξεχνάς», μου επισημαίνει πατρικά ο Mad Toy. Συγκατανεύω και ως απόδειξη μπαίνω ακροπατώντας στο δωμάτιο των γονιών μου. Η κάψα της φλόγας έχει διαπεράσει τα νύχια μου αλλά δεν πνιούμαι. Οι 2.567 πόντοι που έχω μαζέψει μέχρι τώρα, θροϊζουν πάνω από τα μάτια μου σαν πυρπολημένη υδατογραφία.

Ο μορφασμός παραίτησης στο κοιμισμένο πρόσωπο του πατέρα μου. Η σκοτεινή άχνα της μάνας μου που είναι κουλουριασμένη στο δεξί της πλευρό. Δύο ζευγάρια πετρώδη μάτια σε πλήρη ακινησία.

Ποιος ξέρει αν το κουζινομάχαιρο μπορεί να κάνει σωστά τη δουλειά; Ελπίζω να την κάνει γιατί χρειάζομαι άμεσα τους πόντους. Δεν θα βρεθεί σύντομα άλλη τέτοια ευκαιρία. Το χέρι σηκώνεται εντατικά και αποφασιστικά. Το δωμάτιο μυρίζει σαν κουβάς γεμάτος αναμμένα κάρβουνα. Κρατάω γερά τη λαβή. Φοβάμαι ότι το χέρι θα χάσει την αυτοπεποίθησή του. Φοβάμαι ότι θα επανέλθει το φως και όλη η μαγεία θα εξατμιστεί αυτοστιγμεί.

Πριν προλάβει να σφηνωθεί άλλη σκέψη στο μυαλό μου φωνάζω από το βάθος του φάρυγγά μου «double click» και χτυπάω ακατάσχετα σε σχήμα χιαστί. Δεύτερη φορά, τρίτη και ξεκουφαινομαι από τις ίδιες μου τις κραυγές. Μπλέκονται αξεδιάλυτα με εκείνες της μάνας μου που λουσιμένη στα αίματα ξυπνάει βογκώντας. «Ηλία... Θεέ μου... τι έκανες... Ηλίαααα».

Με αποκαμωμένο γρύλισμα αφήνω το μαχαίρι να πέσει από το χέρι μου. Κάνει έναν υπόκωφο γδούπο το ζεστό παρκέ που με ξυπνάει.

Πλησιάζω πάνω από το κεφάλι της που πάλλεται για να κρατήσει μια αναπνοή. Ανάβω ξανά τον αναπτήρα. Το στόμα μου στο αυτί της. Στο κόκκινο δαιδαλώδες αυτί της.

«Mad Toy... γαμώ την πουτάνα μου... Mad Toy... με λένε».

Γιάννης Ρεμούνδος,

Πειραιάς

Δούρειος ίππος

Ανοιξα τον υπολογιστή για να στείλω ένα ακόμη βιογραφικό. Δεν είχα πολλές ελπίδες, αλλά δεν ήξερα τι άλλο να κάνω. Το επόμενο βήμα ήταν να αρχίσω να χτυπάω το κεφάλι μου στον τοίχο. Κόντευα τα τριάντα πέντε κι έμενα ακόμη στο σπίτι των γονιών μου.

Οκτώβρης μήνας. Απόγευμα συννεφιασμένο, ψυχρό. Η φωτεινή οθόνη του υπολογιστή σκόρπισε το απαλό, γαλάζιο φως της κι εμφανίστηκε μια προειδοποίηση, το τείχος προστασίας ήταν ανενεργό. Μια προειδοποίηση της Microsoft. Πήγα στον πίνακα ελέγχου, αλλά η ενεργοποίηση απαιτούσε να αποδεχτώ ένα πρόγραμμα ασφαλείας της Microsoft. Το αποδέχτηκα, έκανα την ενεργοποίηση και επέστρεψα στο Word. Κοιτούσα το βιογραφικό μου λες κι έβλεπα από απόσταση τον εαυτό μου, σχεδόν δεν τον αναγνώριζα ανάμεσα σε χρονολογίες και τίτλους σπουδών.

Και ξαφνικά τα φωνήεντα του κειμένου άρχισαν να εξαφανίζονται το ένα μετά το άλλο. Στο τέλος το βιογραφικό μου δεν είχε διόλου φωνήεντα κι όλες οι κολοβωμένες λέξεις είχαν υπογραμμιστεί με την κόκκινη γραμμή του λάθους. Άνοιξα άλλο κείμενο, πάλι το ίδιο. Είχα την εντύπωση ότι κάποιος άγγιζε με παγωμένο δάχτυλο την ψυχή μου. Είχα κολλήσει ιό.

Δεν ανησύχησα. Δεν είχα τίποτα σημαντικό στον σκληρό δίσκο ώστε να στενοχωρηθώ αν το χάσω. Χρησιμοποιούσα τον υπολογιστή για το διαδίκτυο, ήταν η μοναδική μου επικοινωνία με τον κόσμο. Χαζολογούσα στα site και στις αμπελοφιλοσοφίες του ενός και του άλλου, έτσι πέρναγα τις νύχτες μου.

Πήρα το laptop παραμάσχαλα.

«Θα βγεις παιδί μου;» ρώτησε η μάνα μου.

«Πάω κάτω στο Μάρκο, κάτι έπαθε ο υπολογιστής και θέλω να τον κοιτάξει...»

Ο Μάρκος Γκρίντζας ήταν συνομήλικός μου, hacker, μονόχνοτος, παχύσαρκος και αυτοκαταστροφικός. Έμενε με την αδερφή του στο ημιπόγειο της πολυκατοικίας. Είχε κάποιο καρδιακό νόσημα που απαιτούσε τη μεγαλύτερη δυνατή ακινησία κι έτσι είχε κλειστεί στο δωμάτιο του παρέα με ηλεκτρονικούς υπολογιστές, χωμένος στα άδυτα του διαδικτύου, καπνίζοντας παρά τις ρητές απαγορεύσεις και μασουλώντας με βουλιμία πατατάκια. Ζούσε στο ημίφως, στη σκιά του θανάτου. Τα πρωινά έκανε μια αργή βόλτα ως την πλατεία, αγόραζε πατατάκια και τσιγάρα - αυτή ήταν η επαφή του με τον κόσμο. Η αδερφή του ήταν ένα πλάσμα αδύνατο, στριφνό και κουρασμένο, αυτή τον συντηρούσε και φρόντιζε το σπίτι. Δούλευσε στο σούπερ μάρκετ Ατλαντίς.

Περίμενα αρκετή ώρα μέχρι να μου ανοίξει και να με κοιτάξει ερωτηματικά. Τα μάτια του ήταν βουλιαγμένα στο λίπος, ο λαιμός του εξαφανισμένος, το πλαδαρό του σώμα είχε χάσει κάθε ανθρώπινο χαρακτηριστικό. Φορούσε ένα καρό πουκάμισο μιας αχρονολόγητης μόδας, ξεκούμπωτο.

Του εξήγησα περιληπτικά το πρόβλημά μου.

«Δούρειος ίππος!», διέγνωσε ανακατεύοντας τα μαλλιά του.

«Φτιάχνει;»

«Όλα φτιάχνουνε.».

Πήρε τον υπολογιστή, έκανε χώρο στο γραφείο του, τον άνοιξε και τον συνέδεσε με το δικό του. Το δωμάτιο μύριζε μούχλα ανακατεμένη με καμφορά και καπνό τσιγάρου. Στη βιβλιοθήκη στριμώχνονταν τα βιβλία του Stephen King. Ένα

ξέστρωτο ντιβάνι, τρεις αταίριαστε ξεπατωμένες καρέκλες, ράφια από ντέξιον με παλιά κομπιούτερ αποτελούσαν την επίπλωση.

«Ξέρεις τι είναι ο Δούρειος ίππος;».

«Ιός. Εκτελείς ένα πρόγραμμα που φαίνεται εντάξει και κολλάς έναν ιό και τα χάνεις όλα.».

«Αυτό είναι το λιγότερο. Ο Δούρειος ίππος σε καθιστά ζόμπι!».

«Ζόμπι;»

«Μέσω του Δούρειου ίππου, κάποιος κάπου πάνω στον πλανήτη Γη έχει πρόσβαση στο κομπιούτερ σου και όχι μόνο παρακολουθεί τι κάνεις, αλλά και σε χρησιμοποιεί για να χωθεί σε άλλα αρχεία. Αυτός δε φαίνεται πουθενά, μόνο εσύ φαίνεσαι, εσύ ένα ζόμπι.»

Δεν πολυκαταλάβαινα, δε με ενδιέφερε κιόλας, δεν απάντησα. Τον κοιτούσα να εργάζεται προσηλωμένος. Η ανάσα του ακουγόταν βαριά. Το κριτς κρατς από τα πατατάκια συνόδευε τις κινήσεις του. Έσβησα το ξεχασμένο αποτσιγάρο και σκεφτόμουν το μέλλον. Εδώ κι ενάμιση χρόνο αφότου δε μου ανανεώσανε τη σύμβαση στη δημοτική βιβλιοθήκη της συνοικίας μας, έψαχνα για δουλειά. Είχα απογοητευθεί.

«Τον τσάκωσα!» είπε ενθουσιασμένος κι ύστερα, «Α, τον Καραγκιόζη, θέλει παιχνιδάκια!»

Έριξα μια ματιά. Στη φωτεινή οθόνη αναβοσβήνανε τέσσερα μικρά τετραγωνάκια, κάποιος αριθμός password. Ο Μάρκος ξαναμπουκώθηκε πατατάκια κι άρχισε να ψάχνει το password.

«Ο γελοίος νομίζει ότι με παιδιαρίσματα θα με μπερδέψει, θα σε βρω ρε πούστη!» μονολόγησε, φτερά τα δάχτυλά του στα πλήκτρα. Στην οθόνη εμφανίστηκε ένα μήνυμα υπό μορφή στίχων. Στα Αγγλικά. Μεταφρασμένο έλεγε:

«Εννιά ναυαγοί ο ένας τυφλός.

Τον ορίζοντα κοιτάζουν για καράβι

Εννιά ναυαγοί στη μέση του πελάγου

Εννιά ναυαγοί ο ένας τυφλός.»

«Τι είναι αυτά ρε Μάρκο;»

«Τρίχες. Έχει βάλει γρίφο ο εξυπνάκιας. Θα το βρω αμέσως, ο τυφλός δε βλέπει, άρα οκτώ κοιτάζουν, ο ορίζοντας έχει τέσσερα σημεία, εννιά είναι οι ναυαγοί, οκτώ κοιτάζουν, άρα 8498. Μαλάκα!»

Αυτό ήταν. Στην οθόνη εμφανίστηκε ένα συνηθισμένο site μιας εταιρίας που αναλάμβανε διακοσμήσεις βιτρινών.

«Γαμώτο, είναι πιο πονηρός. Βιτρίνα είναι, ένα ακόμη ζόμπι. Πίσω του κρύβεται ο server... Αλλά θα τον βρω!»

«Παράτα τα μωρέ Μάρκο. Καθάρισες τον ιό, δε θέλω τίποτα άλλο. Τι ψάχνεις τώρα;»

Δε μου έδωσε σημασία, πέρασε τα δεδομένα στο δικό του κομπιούτερ και συνέχισε να πατάει με μανία τα πλήκτρα μέχρι που στο τέλος έσπασε το λογότυπο του site σα να κομματιαζόταν μια βιτρίνα, μαύρισε η οθόνη, αναβόσβησε, κι ύστερα άρχισαν να τρέχουν αστραπιαία γραμμές γεμάτες σύμβολα, αριθμούς και γράμματα κι ύστερα σταθεροποιήθηκε η εικόνα κι ανατρίχιασα, αρνιόμουν να πιστέψω αυτό που έβλεπα, βρισκόμασταν στα αρχεία ενός στρατοπέδου στη Σάμο.

«Τι σου έλεγα πριν; Ο Δούρειος ίππος. Σε χρησιμοποιούσαν για να έχουν πρόσβαση εδώ. Κατασκοπεία μου μυρίζεται!»

«Με δουλεύεις;»

«Κοίτα, είμαστε μέσα στα αρχεία ενός στρατοπέδου στη Σάμο, εσύ τι συμπέρασμα βγάζεις; Διακόσμηση βιτρινών! Θα τους βρω όμως! Θα τους βρω και θα τους ξετινάξω.»

«Κι εκείνοι θα βρουν εσένα και θα σε ξετινάξουν.»

«Εμένα δε θα με βρουν, έχω κι εγώ τα δικά μου ζόμπι, κυκλοφορώ αθέατος.»

«Για μένα όλα αυτά είναι Κινέζικα. Φεύγω, είναι αργά.»

«Όνειρα γλυκά. Εγώ θα ξενοχτήσω στο διαδίκτυο να ανακαλύψω τι τρέχει, αυτός είναι ο πραγματικός κόσμος, ο κόσμος μου», είπε με πικρή μεγαλοστομία κι αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που άκουσα απ' αυτόν.

Πέθανε την άλλη μέρα στην πλατεία λίγα μέτρα μακριά από το περίπτερο που αγόραζε τα πατατάκια. Καρδιακή ανακοπή. Μπαμ και κάτω.

Δε μπορούσα να το πιστέψω, ένα αυτοκίνητο λέει ήταν η αφορμή, προσπέρασε με μεγάλη ταχύτητα ξυστά, σχεδόν τον άγγιξε, ένα αυτοκίνητο με φιμέ τζάμια κι έναν ασυνείδητο οδηγό, δεν χρειαζόταν τίποτα παραπάνω για να πάει καλλιά του.

Νικόλας Σμυρνάκης,
Ηράκλειο Κρήτης

ALT - SHIFT Kainoyria glossa

G atoylini: Δυόμιση μήνες μιλούσαμε στο chat. Δυόμιση μήνες επέμενε. Να βρεθούμε και να βρεθούμε. Κάποια στιγμή με έπεισε. Κι αποφάσισα κι εγώ να βρεθούμε. Κι όταν αποφάσισα να ενδώσω και να βρεθούμε, δεν πήγα στο ραντεβού.

Για όλα φταίει ο άνδρας μου. Αυτός ο άνδρας μου! Από τότε που τον παντρεύτηκα μου έχει γαμήσει τη ζωή.

Μου δόθηκε, μετά από τόσο καιρό, η ευκαιρία να γνωρίσω έναν άνθρωπο με ευαισθησίες, που με συγκινούσε και με έφτιαχνε όπως κανείς ποτέ δεν το είχε κάνει και δεν κατάφερα να τον συναντήσω. Τίποτα δε μου πάει καλά πια. Λες και η γκαντεμιά στη ζωή μου έχει καμία εφαρμογή του τύπου “Apply to all your moments”.

Μα αυτό δεν είναι το χειρότερο. Το χειρότερο, αφού δεν είναι αυτό, φυσικά θα είναι άλλο. Και είναι άλλο. Το χειρότερο είναι ότι, ενώ λέω ότι φταίει ο άνδρας μου που δεν πήγα στο ραντεβού με τον άλλο, στην πραγματικότητα, φταίω εγώ. Δεν πήγα γιατί φοβήθηκα. Για άλλη μια φορά φοβήθηκα.

Kostas 4:

Όλα είναι θέμα σωστής μαθηματικής αντίληψης. Στα 100 chat με άγνωστες, οι 88 θα απαντήσουν και οι 10 θα τοιμπήσουν. Από τις 10, με συνεχή κουβέντα και επίδειξη ενδιαφέροντος, με τις 5 θα κλείσεις ραντεβού, οι τρεις από αυτές θα έρθουν στο σημείο συνάντησης και η μία θα καταλήξει στο κρεβάτι σου να νομίζει ότι

πηδιέται με τη φωτογραφία του Kostas 4, ενώ στην πραγματικότητα το κάνει με τον Κώστα.

Έτσι σκεφτόμουν μέχρι που γνώρισα εκείνη.

Gatoylini:

Το κωλοχώρι που μένω είναι η καταδίκη μου. Γι' αυτό δεν πήγα. 5000 κάτοικοι όλοι κι όλοι, κι οι πέτρες γνωρίζονται μεταξύ τους. Κι αν είναι κάποιος γνωστός; Αν το μάθει ο άντρας μου;

Καμιά φορά αναρωτιέμαι γιατί διατηρώ το gatoylo-προφίλ, αφού δεν το χρησιμοποιώ για το λόγο που το έφτιαξα. Στο κανονικό προφίλ μου, αυτό με τους 1008 φίλους και τις πραγματικές φωτό από τις διακοπές μας πέρυσι στους Παξούς, δεν διασκεδάζω πια. Ακόμα και το Έλενα μου φαίνεται ξένο. Μόνο ως gatoylini νιώθω ο εαυτός μου.

Κάποιος τρίτος θα έλεγε βέβαια ότι το προφίλ με το πραγματικό μου όνομα είναι το αληθινό και το άλλο το ψεύτικο. Αλλά ισχύει το ακριβώς αντίθετο.

Kostas 4:

Δεν πήγα τελικά. Δε με άφησε η στρίγγλα, η καριόλα, η ανέραστη η γυναίκα μου. Ήταν ανήσυχη εκείνη την ημέρα. Γυρνούσε πάνω κάτω στο σπίτι, κοιτούσε την πόρτα σαν κοράκι. «Άντε μωρή, ξεκουμπίσου», σκεφτόμουν και έκλεινα τα μάτια προσπαθώντας να καθοδηγήσω τις κινήσεις τις με τη σκέψη μου. Το είχα δει να πάνει τόσες και τόσες φορές με τους καρτουνίστικους σούπερ ήρωες της παιδικής μου ηλικίας. Είπα λοιπόν να δοκιμάσω.

Αλλά πού.

Gatoylini:

Ο άνθρωπος με έκανε και έχυνα. Τα λόγια του, ο τρόπος του, το ύφος, οι λέξεις που χρησιμοποιούσε, ακόμα και τα σημεία στίξης του ήταν ξεχωριστά. Χάθηκε ο

κόσμος να τον γνώριζα 10 χρόνια πριν. Ούτε αυτόν τον ηλίθιο θα είχα παντρευτεί, ούτε ανάγκη από gatoylinia θα είχα, ούτε ατελείωτες ώρες στο chat θα ανάλωνα.

Μήπως να ενεργοποιήσω και πάλι το προφίλ μου; Κι αν με ψάχνει ακόμα; Έχει περάσει σχεδόν ένας χρόνος από τη μέρα που τον έστησα.

Kostas 4:

Η γυναίκα δεν παιζόταν. Έξυπνη, κυρία και ταυτόχρονα τόσο ερωτική. Κι είχαμε ανταλλάξει μόνο λέξεις. Έναν τόνο από λέξεις, κάθε λογής, κάθε χρώματος. Η ανάγκη μου για ολοένα και περισσότερες κατακτήσεις - μήπως και ξεφύγω από τη μέγαιρα τη γυναίκα μου - δεν υπήρχε πια. Τώρα ήθελα μόνο εκείνη.

Και δεν πήγα ο μαλάκας. Δεν πήγα. Είναι απίστευτο αλλά δεν πήγα.

Και για όλα φταίει η γυναίκα μου.

Gatoylini:

Τη θυμάμαι σαν χθες εκείνη την ημέρα. Ο άνδρας μου, ο Θεός να τον κάνει, βγήκε φουριόζος από το γραφείο του και κατευθύνθηκε προς την πόρτα. Είπα τότε να παίξω ένα παιχνίδι με τον εαυτό μου. Σκέφτηκα, «αν φύγει από το σπίτι, θα φύγω κι εγώ. Θα πάω να συναντήσω τον ιντερνετικό έρωτα της ζωής μου. Κι αν αυτός μου το ζητήσει, θα πάω να ζήσω μαζί του ακόμα και στην άκρη του κόσμου».

Μα εκείνος δεν έφυγε. Έκανε μεταβολή και ξαναχώθηκε στο γραφείο του. Μακάρι να μπορούσα να κάνω ένα undo και να γυρίσω πίσω σε εκείνη την ημέρα. Εκείνη η ημέρα, εκείνη η στιγμή με στιγμάτισε, όπως κάθε στιγμή που σέβεται τον εαυτό της.

Η πουτάνα η στιγμή. Αυτή που λένε πως πίσω δε γυρνά, αυτή που λένε ότι σε φωτογραφίζει, κάθε στιγμή, και μετά σε ρωτά. «Εσύ πώς βγήκες; Όμορφος, χαμογελαστός, χαρούμενος, άθλιος, ποταπός, αμελητέος, ανύπαρκτος;».

Kostas 4:

Το έχω σκεφτεί κι αυτό. Ότι έψαχνα δικαιολογία για να μην πάω και να μην απατήσω τη γυναίκα μου. Δεν είναι έτσι όμως. Νομίζω δηλαδή.

Ναι, δε με άφησε η μέγαιρα να πάω. Με κοιτούσε λες και ήξερε τι σκεφτόμουν. Τι θα της έλεγα αν με ρωτούσε για πού το έβαλα; Θα με καταλάβαινε σίγουρα. Η μάγισσα.

Δυόμιση μήνες πριν

Kostas 4: Thelo na se do!!!! Tora, apo xthes...

Gatoylini: Stamata. Tha soy kano mute :) xaxa. Afoy eipame, me blepeis

Kostas 4: De moy arkoun oi foto soy pia. Ase poy den pisteyo oti einai dikes soy ;) Thelo na se do live. na se aggikso. Save me, please

Gatoylini: Save you... as a Man ?

Kostas 4: Xxaxax. Pes moy pote tha brethoyme. Se thelo

Gatoylini: Tha soy balo piperi sth glossa

Kostas 4: Ki ego tha allakso glossa. Na koita: ALT - SHIFT

Gatoylini: Xa. Kalo kalo.

Kostas 4: Pote tha brethoyme. Tha moy peis?

Gatoylini: Xthes ;)

Kostas 4: Ela ase tis eksypnades. To paixnidi den einai pia diaskedastiko. Arxizei kai ponaei. Pote pote pote?????????????????

Gatoylini: Χμ... Sto parkaki piso apo thn plateia, se mia ora. An moy thn kaneis kai den ertheis tha fas agrio delete.

Kostas 4: :) :) :) Eimai hdh ekei

Ένα χρόνο μετά (στο παρκάκι πίσω από την πλατεία):

Gatoylini: Κώστα;

Kostas 4: Έλενα;

Gatoylini: Τι κάνεις εσύ εδώ; Δε μου είπες ότι θα δεις το φίλο σου το Μάκη;

Kostas 4: Εγώ, τίποτα, δηλαδή... Εσύ τι δουλειά έχεις εδώ; Γιατί δεν είσαι σπίτι;

- Pause -

Kostas 4: Είσαι η...

Gatoylini: Είσαι ο...

- Control end -

- Home delete -

- Restart -

Δέσποινα Χαραλαμπίδη,

Αθήνα

Τιτιβίζοντας

Δεν μπορούσε να το ξεπεράσει. Η απώλεια ήταν μεγάλη. Έχασε το ταίρι της. Κόπηκε ο διαχωριστής των δαχτύλων και κατέληξε στον κάδο ανακύκλωσης που είχε απέξω το σήμα “γυαλί, αλουμίνιο, πλαστικό, χαρτί”, σαν “πέτρα, μολύβι, ψαλίδι, χαρτί” σε μοντέρνα έκδοση.

Φοβόταν ότι και η ίδια εκεί θα κατέληγε, αλλά ευτυχώς επέστρεψε στον ντουλάπι με τα παπούτσια. Εκεί ήταν ασφυκτικά κλεισμένα μπότες, γόβες, πέδιλα και παντόφλες, όλες σε ζευγάρια. Μόνο αυτή ήταν μόνη της και αισθανόταν ότι κανείς δεν μπορούσε να την καταλάβει.

Τότε ήταν που ανακάλυψε το facebook. Για μια κίτρινη havaiana σαγιονάρα Νο37, ήταν μια πραγματική αποκάλυψη. Στην αρχή δεν καταλάβαινε και πολλά. Έβαζε στην « Αναζήτηση » τυχαία ονόματα που θυμόταν από το εργοστάσιο κατασκευής. Βρήκε αρκετούς από εκείνη την εποχή. Προς μεγάλη της έκπληξη ανακάλυψε πως είχαν κάνει ολόκληρες ομάδες μεταξύ τους. Η αλλαγή τους ήταν μεγάλη. Μερικοί είχαν γίνει ορειβατικά μποτάκια, άλλοι αθλητικά παπούτσια, μερικές είχαν γίνει γόβες και άλλες παντόφλες. Όλοι είχαν αλλάξει.

Μετά άρχισε να φτιάχνει το προφίλ της. Έγραψε μερικές σκόρπιες πληροφορίες για τον εαυτό της, ανέβασε και τις καλύτερες φωτογραφίες της και διάλεξε και μια, την καλύτερη, να την απεικονίζει στο αρχικό προφίλ. Ήταν μια ωραία φωτογραφία από τις διακοπές στην Σέριφο πριν από αρκετά χρόνια. Στιγμές

ακίνητες μέσα στον χρόνο, στιγμές μοναδικές και άλλες τόσες χαραγμένες στην μνήμη που σιγά - σιγά ξεθώριαζαν, χάνοντας για πάντα την βαρύτητα τους.

Στο facebook βρήκε ακόμα και τον μεγάλο της έρωτα από το κατάστημα παπουτσιών. Ήταν ένα allstar τρκουάζ. Θυμήθηκε όλα αυτά τα ξεχασμένα συναισθήματα, πως έλιωνε μόλις τον αντίκριζε, αισθανόταν ολόκληρη να ιδρώνει και την καρδιά της να χτυπάει τόσο δυνατά που νόμιζε πως όλο το κατάστημα σείονταν.

Μια μέρα μέσα στο μαγαζί, την πλησίασε και αντάλλαξαν κάποια τρυφερά λόγια και αυτό ήταν. Καθόντουσαν με τις ώρες με τις σόλες του κολλημένες, τα κορδόνια του να της γαργαλάνε γλυκά το σώμα. Πόσο πολύ τον είχε αγαπήσει, το είχε ξεχάσει από καιρό.

Ο έρωτας του τελείωσε άδοξα όταν κάποιος τον αγόρασε. Ακόμα θυμάται τα χέρια του πωλητή να τον τυλίγουν στο λεπτό άσπρο χαρτί και να τον τοποθετούν μέσα στο κουτί, όπου τον περίμενε ο δίδυμος αδερφός του και μετά στην μεγάλη μπλε σακούλα με το λογότυπο του μαγαζιού. Και αυτή ήταν η τελευταία φορά που τον είδε.

Έκανε καιρό να τον ξεχάσει αλλά πάντα κάτι έμεινε μέσα της από αυτό το τρκουάζ χρώμα. Και τώρα ύστερα από τόσο χρόνια χαζεύει τις φωτογραφίες του.

Όλα τα παπούτσια είναι δίδυμα πανομοιότυπα, εκτός από ορισμένα camper που έχουν την πρωτοτυπία να είναι διαφορετικά. Θα ευχόταν και αυτή να ήταν camper, να μην είναι τόσο αβάσταχτη η μοναξιά της.

Και οι μέρες περνούσαν και όλο περισσότερο βυθίζονταν στο facebook, διασκεδάζοντας με αναρτήσεις φίλων της, φωτογραφίες, μουσικά video, αποσπάσματα από ταινίες. Γράφτηκε σε ομάδες που την ενδιέφεραν και άλλες αναρτήσεις και άλλες αναρτήσεις.

Και ύστερα έμαθε και η ίδια το YouTube και άρχισε να κάνει τις δικές της αναρτήσεις και να της κάνουν like και να κάνει και αυτή τα δικά της like και να αγωνιά για το αν και ποιος θα κάνει like, και όλο και περισσότερο βυθιζόταν....

Μια μέρα όμως ανακάλυψε πως άρχισαν να της λείπουν πράγματα. Η ξεραμένη άμμος να τρίβεται επάνω της, η μυρωδιά από το βερνίκι των νυχιών, να αισθάνεται την καυτή άσφαλτο, ένα αγκάθι να την τρυπάει, κάποια κύματα να την πηγαίνουν και να την φέρνουν και να την γεμίζουν αλμύρα. Ήθελε να επιστρέψει στην ζωή.

Θυμήθηκε τα απέραντα χρυσαφένια λιβάδια στον Έβρο, όταν στρίβουμε με προορισμό την Δαδιά. Θυμήθηκε ένα ηλιοβασίλεμα στην Μυτιλήνη. Εκεί ήθελε να βρεθεί, να ξαναζήσει στιγμές. Αποφάσισε να φτιάξει μια ομάδα στο facebook. Θα αναζητούσε ένα ταίρι πάση θυσία. Έφτιαξε την ομάδα : « Κίτρινη αριστερή σαγιονάρα Νο 37, ψάχνει δεξιά».

Της απάντησαν αρκετοί. Μερικά παπούτσια της έστειλαν μήνυμα συμπαράστασης, άλλα της έκαναν αίτημα να μπουν στην ομάδα της. Με μια πορτοκαλιά μόνη της που είχαν την ίδια τύχη, είχαν καθημερινή επικοινωνία και έβαζαν πολλά like σε ότι αναρτούσαν διαδοχικά.

Περίμενε καιρό ώσπου μια μέρα είδε μια κόκκινη προειδοποίηση πάνω στα μηνύματα. Ένα απλό λυτό μήνυμα : « Είμαι δεξιά κίτρινη σαγιονάρα και είμαι μόνη μου ». Δεν ήταν havaiana, αλλά και ποιος νοιάζεται;

Έζησαν μαζί τα πάντα. Ζήλεψαν το κίτρινο χρώμα στα ηλιοτρόπια, βούτηξαν στα χρώματα του ήλιου, γύρισαν σε παραλίες απάτητες, μπήκαν στο μετρό, σε τρένα, σε λεωφορεία, σε καράβια. Στριμώχτηκαν σε βαλίτσες και τσάντες θαλάσσης. Ερωτεύτηκαν, αγάπησαν και αγαπήθηκαν. Έκαναν μικρά σαγιοναράκια που τριγυρνούσαν γύρω τους τιτιβίζοντας.

Που και που άνοιγαν το facebook.

Που και που.

Μαρία Κόρκου,

Αθήνα

Γίνεται αυτό ;

Όταν της είπε πως θα 'φευγε λύγισαν τα γόνατά της, ασυναίσθητα έψαξε κάτι να κρατηθεί.

Όχι ότι δεν το περίμενε, το περίμενε. Τον έβλεπε από καιρό να τρώγεται με τα ρούχα του, τα βράδια τον άκουγε να στριφογυρνάει στο στρώμα χωρίς ύπνο, να μιλάει ψιθυριστά στο τηλέφωνο. Τον ένιωθε να κανονίζει πράγματα.

Όχι ότι δεν το περίμενε.

Την κυρά - Μουφίντα με 7 παιδιά την είχε ευλογήσει ο Αλλάχ, 4 κόρες και 3 γιούς. Τον άντρα της τον έχασε νέα όταν ο τελευταίος της γιος ήταν ακόμα στις φασκιές. Έκλαψε, χτυπήθηκε όπως κάνει κάθε γυναίκα από καταβολής κόσμου και όταν κατάλαβε ότι θα της στέρευε το γάλα και θα της πέθαινε το παιδί σήκωσε τα μανίκια και πάλεψε με τη ζωή. Και νίκησε.

Οι κόρες της κεριά αναμμένα της στεκότανε, ποια να την πρωτοπάρει στο σπίτι της και οι γιοί της και οι νύφες της όλοι την αγαπούσαν. Τα εγγόνια της έφερναν το γλυκό τριαντάφυλλο με το πιατάκι, της καθάριζαν φρούτα, της έτριβαν τα πόδια όταν πονούσε. Όλα τα είχε, όλα, ας είναι δοξασμένος ο Αλλάχ.

Όμως το στερνοπούλι της, το αγαπημένο της παιδί, αυτό που από μωρό ακόμα της έδωσε τη δύναμη να σταθεί στα πόδια της, ήθελε τώρα να της φύγει. Ράγιζε η καρδιά της.

Φοβόταν πως θα τον έχανε για πάντα.

“Για μια καλύτερη ζωή” τον άκουγε που έλεγε. Η καλύτερη ζωή είναι κοντά σ’ αυτούς που αγαπάς και σ’ αγαπάνε, αυτό ήξερε αυτή.

Όταν κανονίστηκαν όλα και της ανακοίνωσε πια και επίσημα πως φεύγει λύγισαν τα γόνατά της, ασυναίσθητα έψαξε κάτι να κρατηθεί.

Την κάθησε στο κρεβάτι, της έτριψε τα χέρια με ροδόνερο και της τα φιλούσε κλαίγοντας ζητώντας να τον συγχωρέσει για την μεγάλη πίκρα που της δίνει δίνοντας όρκους επιστροφής.

Του χάιδεψε το πρόσωπο. Δεν ήθελε να τον ακούει να ορκίζεται. Σηκώθηκε, άνοιξε το συρτάρι του μπουφέ και έβγαλε ένα κόκκινο κουτάκι σε σχήμα καρδιάς. Το άνοιξε και μια μελωδία γλυκιά και θλιμμένη ξεχύθηκε στο χώρο διαλαλώντας την πολύτιμηπραμάτεια του.

Έβγαλε από μέσα ένα δακτυλίδι χρυσό στολισμένο με ένα ρουμπίνι στο χρώμα του κρασιού. Δώρο του συχωρεμένου του άντρα της, ποιος ξέρει πως βρέθηκε στα χέρια του, ποτέ δεν ρώτησε.

Το μοναδικό κόσμημα που είχε ποτέ της. Του τό’ βάλε στα χέρια.

“Αν χρειαστεί μη διστάσεις να το πουλήσεις” του είπε.

Της έφυγε αχάραγα.

Τον είδε που γύρισε μια στιγμή να δει το σπίτι και μετά χάθηκε απ’ τα μάτια της και μαζί του χάθηκε και η χαρά της. Για μέρες ούτε έτρωγε ούτε μιλούσε. Όσοι ήρθε το πρώτο τηλεφώνημα που την λύτρωσε από την αγωνία της. Το παιδί της ήταν καλά. Αυτό μετρούσε μόνο. Ρούφαγε την φωνή του από το καλώδιο και δεν χόρταινε. Να μπορούσε να τον δει! Να τον αγγίξει!!

Πέρασαν χρόνια από εκείνο το πρώτο τηλεφώνημα. Ο γιος της δεν γύρισε, όπως ακριβώς το είχε νιώσει. Έμεινε εκεί στην ξενιτιά, παντρεύτηκε, πρόκοψε στην δουλειά του, ζούσε πλέον καλά όπως το είχε ονειρευτεί. Με τα χρόνια η θλίψη

μαλάκωσε και έδωσε τη θέση της στην προσμονή. Προσμονή για ένα τηλεφώνημα, μια φωτογραφία, ένα όνειρο και ας βούλιαζε το πρωί στο κλάμα.

Της έλειπε πάντα. Της έλειπε το γέλιο του, η φωνή του η παρουσία του μέσα στο σπίτι. Της έλειπε που κανείς πια δεν έτρωγε το βύσσινο που γινόταν γλυκό στην τσάρα, τόσο που μια φορά το έφαγε μόνη της και της ανέβηκε το σάκχαρο στα ύψη και την έτρεχαν και τι να πει ; έφαγα το βύσσινο γιατί μου λείπει ο γιος μου !

Ανακάθησε στην πολυθρόνα με τα παχιά μαξιλάρια. Κοιμήθηκε ; δεν ήξερε. Το στόμα της κολλούσε. Σε καλό της !!! που τα θυμήθηκε όλα αυτά απόψε ! θα είναι που έχει μέρες να πάρει νέα του. Αχ ! να μπορούσε μ’ έναν τρόπο να τον δει ! να βεβαιωθεί ότι είναι καλά, αυτό θα της έφτανε.

Μουρμούρισε μια ευχή για να ξορκίσει τις θλιβερές σκέψεις και σηκώθηκε να πάει στην κουζίνα να πει νερό να καθαρίσει το είναι της. Τότε μόνο αντιλήφθηκε πως το σπίτι ήταν γεμάτο κόσμο. Όλη η οικογένεια μαζεμένη. Όλα τα παιδιά της και τα εγγόνια της ήταν εκεί. Οι άντρες στην βεράντα να καπνίζουν ναργιλέ και οι γυναίκες στην κουζίνα να ετοιμάζουν φαγητά.

“Μα τι γίνεται; αναρωτήθηκε, γιατί μαζευτήκανε όλοι ;”

Γελάκια συνομωτικά από παντού.

Κανείς δεν της λέει τίποτα.

Φωνάζει τον μικρότερο εγγονό της που ξέρει ότι της έχει αδυναμία τον καθίζει κάτω και τον απειλεί πως αν δεν της πει τι θα γινόταν απόψε να μην ελπίζει σε γλυκά τριαντάφυλλα και βύσσινα. Ο μικρός δίστασε για μια στιγμή αλλά όταν είδε πως η γιαγιά το εννοούσε της το έσκασε το μυστικό.

Ένα αχ !!! βγήκε από μέσα της και πέταξε τρομαγμένο τριγύρω στο δωμάτιο. Έκλεισε το στόμα με την παλάμη, “γίνεται αυτό;” ρώτησε τον μικρό με κομμένη την ανάσα.

“Γίνεται πώς δεν γίνεται, μη με μαρτυρήσεις όμως”

“Και θα βλέπει και μένα;”

“Ναι βρε γιαγιά!”

Έμεινε για μια στιγμή ακίνητη προσπαθώντας να χωνέψει αυτό που της είπε ο μικρός.

“Έλα γιαγιά έχουμε συνδεθεί ... έλα να ! να ο θείος να ! θείε μας βλέπεις ; εμείς σε βλέπουμε καθαρά!!”

“Γεια σε όλους!!!”

“Γιαγιά ο Ρασίντ είμαι... με βλέπεις;”

Προχώρησε με δειλά βήματα προς το δωμάτιο όπου όλοι μιλούσαν δυνατά, γελούσαν και στριμώχνονταν μπροστά στην οθόνη του υπολογιστή.

“Τη μάνα δεν την βλέπω” άκουσε την φωνή του γιου της να λέει και τον είδε εκεί μπροστά της, ολοζώντανο. Κρατούσε στην αγκαλιά του τον Ρασίντ και η νόφη της τους χαιρετούσε. Στο δάκτυλό της έλαμπε το κρασάτο δακτυλίδι.

Τι θαύμα ήταν αυτό; πλησίασε κοντά.

“Εδώ είμαι παιδί μου”, είπε και έβαλε τα χέρια της στην οθόνη να αγγίξει τα μαλλιά του, τα μάτια του, “εδώ”.

Ιωάννα Αμπατζή,

Έδεσσα

Διαδικτυακός χωρισμός

Είχαμε μια βδομάδα να τα πούμε μετά τον καβγά κι έλεγα θα του περάσει, τι στο καλό, ναι, εντάξει, είχα κάνει αποδοχή στο fb τον πρώην μου αλλά του εξήγησα, δεν το είχα κάνει επίτηδες, δεν είχε τη φωτο του ούτε το πραγματικό του όνομα, μετά το έμαθα και δεν γινότανε να τον διαγράψω, θα νόμιζε πως ήμουν ακόμα κολλημένη. Δεν καταλάβαινε. Χτες, όταν ανέβασε σε βιντεάκι τη γάτα του, ωραίο ήτανε, του έκανα like, του ανέβασα κι εγώ απ’ το youtube στον τοίχο του τη Σερενάτα μπας και φιλοτιμηθεί και τα ξαναβρούμε, αλλά εκείνος με μπλόκαρε, να μη μπορώ να ξαναμπώ στο προφίλ του. Τόσο πολύ είχε τσατιστεί. Μου τα έλεγε στο twitter που είχα μπει με άλλη φωτο κι άλλο όνομα για να μη με καταλάβει. Εκεί, του την έπεσα ως «Νεραϊδουλα» κι άκου να δεις, αμέσως κόλλησε, λες και δεν ήμασταν μέχρι πριν μια βδομάδα μαζί, λες και δεν ήταν αυτός που επέμενε να βάλουμε στο προφίλ μας «σε σχέση». Και τι δεν μου έλεγε για μένα, φρικάρισα. Πως τα είχε λέει με μια ξενέρωτη που τον καταπίεζε, πως δεν ήμουν για σοβαρή σχέση, ακούς εκεί, κι ένα σωρό άλλα, πώς κρατήθηκα κι εγώ δεν ξέρω, κι ήθελε ο ανώμαλος να ανοίξουμε τις κάμερες για να κάνουμε διαδικτυακό, του είπα ναι και τον άφησα στα κρύα του λουτρού που μου θέλει και τέτοια με άγνωστες. Πάει τον έσβησα, τον μπλόκαρα, άλλαξα τον προφίλ μου σε «ελεύθερη», έβαλα στα ενδιαφέροντα εκείνη την ατάκα που λέει «ο χωρισμένος είναι ελεύθερος άνθρωπος» και που και που, συνεχίζω να τον δουλεύω ως Νεραϊδούλα. Όμως, σταμάτησα να του ποτίζω τα φυτά στη fairyland και τον διέγραψα από γείτονα στο farmerama, να δει αυτός. Είπα και στους φίλους μου να τον κάνουν delete, να μάθει. Και να μην ανταλλάξουν κάτι μαζί του ούτε να δουλέψουν στα facilities του στο farmtown.

Αυτό θα τον πειράξει περισσότερο, το ξέρω. Ύστερα, πήγα στο mail και τον έκανα σήμανση ως ανεπιθύμητο, να πάνε στα spam όλα τα μηνύματά του αν ποτέ θελήσει να μου ξαναστείλει - τον έσβησα κι από τις επαφές και από παντού. Είπα να αλλάξω και mail αλλά κρίμα είναι, τόσους φίλους έχω, μην χαθώ με κανένα εξαιτίας του. Ας'το αυτό για αργότερα, δεν επείγει, σκέφτηκα. Κι εκεί που νόμιζα πως είχα τελειώσει με όλα, θυμήθηκα το blog. Φαντάσου, ήμουν τόσο χάλια που δεν είχα κάνει για μια βδομάδα ανάρτηση. Θα είχε πέσει στα τάρταρα η επισκεψιμότητα και χτυπούσαμε τουλάχιστον χίλιους τη μέρα στις καλές μας. Ύστερα σκέφτηκα, αν άλλαξε τον κωδικό; Ήμασαν κι οι δύο διαχειριστές. Πήγα γρήγορα κι είχα δίκιο, δεν μ' έβαζε. Τρεις μέρες μου πήρε να κάνω τον χάκερ για να μπορέσω να τον σπάσω. Ευτυχώς ο ανόητος είχε βάλει την ημερομηνία γέννησης με τα αρχικά του στη μέση. Και το άλλαξα, και έσβησα όλες τις δικές του αναρτήσεις, και έβαλα και το φόντο ροζ όπως μου άρεζε πάντα κι αυτός δεν ήθελε, και αχ το ευχαριστήθηκα. Τώρα θα το βλέπει και θα σπάνε τα νεύρα του αλλά, καλέ μου, έτσι είναι η ζωή, ας με ρωτούσε αν ήθελε τι θα κάνουμε με το blog μας κι ας μην έκανε τον έξυπνο. Πάντως, τον δικό μου κωδικό δεν θα τον βρει με τίποτα. Έβαλα την ημερομηνία που είχαμε επέτειο, δεν τη θυμόταν ποτέ έτσι κι αλλιώς κι ούτε την είχε βάλει ποτέ του υπενθύμιση, κι ούτε μου είχε στείλει ποτέ του ηλεκτρονική κάρτα, που εγώ πάντα του έστελνα σε γιορτές, γενέθλια, επέτειο. Να θυμηθώ να μπω σ' εκείνο το site να ξεγραφτώ γιατί πλησιάζουν τα γενέθλιά του και δεν έχω καμία όρεξη να μου έρχονται υπενθυμίσεις. Να θυμηθώ και να πάω στις οκτώ στη διαδικτυακή μουσική εκδήλωση που με κάλεσαν. Γιατί η ζωή συνεχίζεται και, μακάρι να 'βλεπε, ο Iron έκανε like τη φώτο μου με το μαγιό, κι ο PinkLord μου αφιέρωσε ένα πολύ καλό κομμάτι με υπονοούμενα.

Ελένη Χριστοφοράτου,

Αθήνα

sarioi.com

Χώνει τον κολλητό του στο δωμάτιο βιαστικά. -Γρήγορα! Η μάνα μου νομίζει ότι διαβάζω και θα 'ρθει από στιγμή σε στιγμή.

Πληκτρολογεί τη διεύθυνση: www...

-Πώς το 'παμε, ρε;

Όταν βιάζεται, παθαίνει black out. Ένα απότομο άδειασμα απ' το κεφάλι του σαν να 'ναι κομπούτερ και να του πατάνε delete.

-sarioi, του λέει ο άλλος.

-gr ή com;

-Ρε συ, αμνησία έπαθες;

-Λέγε κι άσε τα σχόλια!

-com!

Πατάει enter. Μια ανεξέλεγκτη ένταση διοχετεύεται απ' τα δάχτυλά του στα πλήκτρα, με αποτέλεσμα να τα πιέζει παραπάνω απ' το κανονικό. Το s κοντεύει να ξεχαρβαλωθεί.

Η είσοδος είναι επιτυχής. Διατρέχουν τους τίτλους: «Πτώση αυτόχειρα από ουρανοξύστη», «Πνιγμένος νέγρος σε κατάσταση τυμπανισμού», «Πτώμα γέρου στην μπανιέρα σε προχωρημένη σήψη», «Ποδηλάτης με λιωμένο κεφάλι»...

Οι τίτλοι είναι στα αγγλικά. Αρπάζουν το λεξικό και το ξεφυλλίζουν με βιάση. Τα φύλλα του τσαλακώνονται. Τυμπανισμός, σήψη, λιωμένος...

Ο κολλητός τον σκουντάει.

-Τον ποδηλάτη να δούμε.

-Τον έχω δει τον ποδηλάτη.

-Πότε, ρε;

-Στο πάρτυ του Μπίλυ το περασμένο Σάββατο.

-Μη μου πεις! Αυτός ο ξενέρωτος μπαίνει στο σαρίοι; Κουφάθηκα τώρα!

-Να δούμε τον αυτόχειρα;

-Καλύτερα τον μαύρο. Θα 'χει πιο φάση.

Με το κλικ ξεδιπλώνονται μπροστά τους τέσσερις φωτογραφίες. Ο νεκρός έχει φωτογραφηθεί απ' όλες τις οπτικές γωνίες. Η φρίκη τρισδιάστατη και πανοραμική. Τ' αγόρια κοιτούν τα γουρλωμένα μάτια και το μελανιασμένο πρόσωπο χασκογελώντας.

Μια ανατριχίλα τού διαπερνά το κορμί, το γέλιο γίνεται νευρικό, τα χέρια χτυπούν άσκοπα στην άκρη του πληκτρολογίου. Ένα αλλόκοτο τρέμουλο έρπει στις φλέβες του απειλώντας να γίνει αντιληπτό. Τα εξογκωμένα μάτια γίνονται πηγάδια απύθμενα που τον ρουφούν, οι αλλήθωρες κόρες τους του προκαλούν ίλιγγο. Βουλιάζει. Τα δευτερόλεπτα γίνονται αιώνας.

Ακούγεται το γύρισμα του κλειδιού της εξώπορτας. Τινάζεται σαν ελατήριο.

-Η μάνα μου! Κάν' τηνε!

-Φτου! Κιόλας;

-Ρε, κουβέντα θα πιάσουμε; Στρίβε!

Ο κολλητός βγαίνει απ’ το παράθυρο. Τα ισόγεια σπίτια διευκολύνουν τις παιδικές ατασθαλίες.

Κλείνει τον υπολογιστή και ανοίγει το βιβλίο της χημείας. Την περιμένει να μπει στο δωμάτιο κάνοντας τη συνήθη ερώτηση: Διαβάζει το αγόρι μου; Κι εκείνος πανέτοιμος ν’ απαντήσει, να το παίξει, και καλά, υπεύθυνος μαθητής.

Όμως τα λεπτά περνούν σε μια αφύσικη σιγή. Σπρώχνει μακριά του το βιβλίο και αφουγκράζεται. Έχει ακούσει το κλειδί, είναι σίγουρος, όπως κι έναν άλλο ακαθόριστο θόρυβο, κάτι σαν γδούπο. Βγαίνει απ’ το δωμάτιο με κάποιο ανεξήγητο δισταγμό, σαν αυτό που η γιαγιά του αποκαλεί προαισθήμα. Εκείνος δεν πιστεύει στα προαισθήματα, τα θεωρεί γυναικείες ανοησίες. Νιώθει όμως άθελά του το σφίξιμο...

Βλέπει τη μάνα του σωριασμένη στον καναπέ. Στα πόδια της, το κινητό κείται με το συρταρωτό του πορτάκι ανοιχτό, στην οθόνη του προβάλλει ο χρόνος της τελευταίας συνομιλίας.

-Μαμά...

Δεν απαντά, τα μάτια της καταπίνουν το κενό. Κάθεται πλάι της και τη σκουντά.

-Μαμά, τι έγινε;

Το άδειο βλέμμα συνεχίζει να μην εστιάζει. Οι κόρες στέκονται αδρανείς και βουβές.

Νιώθει αδύναμος, παλεύει να διαχειριστεί κάπως την όλη κατάσταση. Σηκώνει το κινητό και πατάει το νούμερο που βλέπει στο καντράν. Του απαντά η τροχαία Αττικής. Οι πληροφορίες συγχέονται στο κεφάλι του, γίνονται ένα κουβάρι που τυλίγεται όλο και περισσότερο, μια γιγάντια μάζα από μπερδεμένες κλωστές. Βλέπει το χέρι της να τον αγγίζει. Είναι παγωμένο.

-Ο πατέρας σου..., την ακούει να ψελλίζει. Γέρνει πάνω του και τον κλείνει στην αγκαλιά της, εκείνος αισθάνεται άβολα από αυτό το ξαφνικό πλησίασμα, το βλέπει σαν ψυχικό εξαναγκασμό. Ξεσκαλώνει κι αποτραβιέται.

-Να σου φέρω νερό;

Τρέχει στην κουζίνα χωρίς να περιμένει απάντηση. Ν' απομακρυνθεί απ' την επικίνδυνη ζώνη, μονάχα αυτό ζητάει...

Εξαφανίζεται για μια βδομάδα απ' το σχολείο, ο κολλητός τού 'χει κάνει πενήντα κλήσεις στο κινητό. Δεν απαντά, δε γουστάρει συλλυπητήρια κι άλλες τέτοιες μελό τυπικούρες. Είδε κι απόειδε κι αυτός κι ένα βράδυ τη στήνει έξω απ' το παράθυρο.

-Ε, ψψψττ!

-Τι θες;

-Άνοιξε!

-Δεν έχω όρεξη. Παράτα με!

-Άνοιξε γαμώτο, κάνει ψοφόκρυο!

Ανοίγει νευριασμένα.

-Τι στο διάολο θέλεις;

-Γιατί δεν απαντάς στο τηλέφωνο;

-Γιατί έτσι γουστάρω.

Ο κολλητός μπαίνει τρίβοντας τα χέρια του.

-Έξω τσούζει. Διαολόκαιρος!

-Για τον καιρό ήρθες να μου μιλήσεις;

-Όχι... Κοίτα, φίλε...

-Τι 'ναι, ρε;

-Δε χρειάζεται βέβαια να σου πω πόσο λυπάμαι για το γέρο σου...

-Άστ' αυτά, μας τα 'παν κι άλλοι.

-Άλλο θέλω να σου πω...

-Ε, πες το πια! Μας γκάστρωσες!

-Είναι στο site.

-Τι;

-Ο γέρος σου.

-Τι λες, ρε μαλάκα; Μίλα καθαρά.

-Κάποιος τον τράβηξε μετά το τροχαίο, το 'πιασες;

Μένει άναυδος. Εκείνο το γνώριμο πλέον σφιξίμο επανέρχεται δριμύτερο. Ο κολλητός διαισθάνεται θύελλα.

-Ε, να φεύγω τώρα κι εγώ...

Δεν τον ακούει, ούτε τον νοιάζει ν' ακούσει. Πρέπει να 'φυγε γιατί τα επόμενα πέντε λεπτά τον βρίσκουν μόνο βασανιστικά. Ξαπλώνει ανάσκελα και καρφώνει το βλέμμα του στο ταβάνι. Μια αράχνη σουλατσάρει ανενόχλητη. Την παρακολουθεί με απάθεια για ώρα. Ξαφνικά τινάζεται σαν ελατήριο και τη ζουλά με τον αντίχειρα. Το έντομο πέφτει στο πάτωμα διαμελισμένο. Θα μπορούσε να τη φωτογραφήσει με το κινητό και να στείλει τη φωτογραφία στο sarioi. Ποιος όμως νοιάζεται για μια λιωμένη αράχνη; Το κοινό διψά για κρεουρρημένη σάρκα, βγαλμένα εντόσθια και χυμένα μυαλά.

Κάθεται στην καρέκλα του γραφείου. Είναι στριφογυριστή με ροδάκια. Κάνει μία στροφή. Μετά κι άλλη, κι άλλη, στροβιλίζεται τρελά, όπως κάποτε στο Μύλο της παιδικής χαράς που ο πατέρας τον γύριζε γελώντας κι εκείνος τού φώναζε κι άλλο, κι άλλο! Τώρα ο μπαμπάς δε γελά, είναι στο φέρετρο. Δεν το άνοιξαν, το θέαμα ήταν αποτρόπαιο, είπαν. Φαντάστηκε πως τους έπεσε στη μεταφορά, έσπασε στο μπετόν του πεζοδρομίου και το κεφάλι του νεκρού κατρακύλησε στην άσφαλο. Τίποτα τέτοιο όμως δε συνέβη. Του 'στειλαν το αντίο χωρίς να τον δουν. Έριξαν κι ένα λουλούδι ν' αρωματίσουν το κατευόδιο. Κι άλλο, κι άλλο, μπαμπά! Στροφές απανωτές, ο εγκέφαλός του γίνεται σούπα.

Κάποτε σταματά, μια αόρατη δύναμη τού παίρνει τα δάχτυλα, νιώθει την κρύα επιφάνεια του κένσορα. Διπλό κλικ στον internet explorer. Οι χλιαρές του αντιστάσεις εκμηδενίζονται. Μπαίνει στο διαδίκτυο μηχανικά, σαν υπνοβάτης. Κάτι μέσα του κραυγάζει την αποτροπή. Αδιαφορεί. www... Οι κινήσεις του χάνουν σταδιακά τη νωχελικότητα, αναπτύσσουν μανία. Εισβάλλει στο site, έρμαιο του πειρασμού.

Βασίλης Ντούρος,

Αθήνα

Καναδάς-Αιγάλεω-Γιαπωνέζα πορνοστάρ, πέντε λεπτά aller-retour

Ακούγεται σιγά και ρυθμικά ο πλαστικός ήχος της ροδέλας. Ζουμάρω στο Google-earth να βρω το σπίτι της θείας μου. Αυτή μένει στην Αθήνα. Αιγάλεω, κάπου κοντά στο γήπεδο της τοπικής ομάδας. Εγώ μόλις γύρισα από Καναδά. Πριν 5 λεπτά. Είχα πάει να δώ την πόλη που μένει ο φίλος μου ο Jason. Αν έχει πράσινο, πολυκατοικίες, ποτάμια και τέτοια. Πέρασα και από τα Great Lakes. Μου το 'χε πει ότι είναι κοντά. London, Ontario, εκεί μένει. Ωραία μου φάνηκε... Απλωμένη πόλη!

Προσγειώνομαι Αιγάλεω όμως τώρα και ένα σμήνος από πολυκατοικίες πλησιάζει με ταχύτητα τις κόρες των ματιών μου. Να το γήπεδο, το βρήκα. Λίγο αριστερά....κάπου εδώ πρέπει να 'ναι. Ναι...! Οδός Αλατσάτων. Να βρω και το 17 τώρα. Ορίστε να 'το. Alatsaton 17, Egaleo, 12241, Hellas. 98 F / 37 C. Πολύ ζεστή εκεί, απορώ πως αντέχουν.

Η θεία μου, η αδερφή της μάνας μου δηλαδή πέρασε τα 50 και μου είπαν πως περνάει αιμηνόπαυση. Το googlara να μάθω τι έχει. Δεν έχει περίοδο πια. Αυτό ξέρω μονό σίγουρα. Εμμηνόπαυση όχι αιμηνόπαυση. Αφού το λέει το Internet προφανώς έτσι είναι. Εγώ νόμιζα πως η λέξη βγαίνει από το αίμα. Αλλά δεν με πολυνοιάζει κιόλας. Για μένα είτε έτσι είτε αλλιώς, εγώ emioporafsi θα το γράψω. Άλλωστε μονό στο PC γράφω πια. Και γιατρός δεν πρόκειται να γίνω μπας και χρειαστεί να το γράψω σε καμιά διάγνωση για καμιά 50αρα. Όχι, δεν έχω τίποτα με τις 50αρες. Μ' αρέσουν κιόλας. Το ομολογώ. Και τώρα που μένω μονός μου είναι και πιο εύκολο. Παλιά περίμενα να κοιμηθούν πρώτα οι γονείς μου. Αλλά για καλό

και για κακό κλειδωνά πάντα την πόρτα του δωματίου μου, φορούσα τα ακουστικά μου, και με 2-3 κλικ... μπροστά μου οι πιο ωραίες 50αρες του κόσμου. Χοντρές, αδύνατες, πλαστικές και φυσικές, μαύρες, Κινέζες, λευκές, με σεξουαλικά βοηθήματα ή χωρίς. Ότι τραβάει η ψυχή σου.

Ξέφυγα όμως. Η μάνα της μάνας μου λοιπόν, και της θείας μου, η γιαγιά μου δηλαδή είναι άρρωστη.. Γεράματα και γεροντική άνοια. Είναι κατάκοιτη πλέον και μένει εδώ στα Γιάννενα. Τώρα είναι ξαπλωμένη στο διπλανό δωμάτιο. Της αγοράσαμε και νοσοκομειακό κρεβάτι πρόσφατα. Ήταν απαραίτητο είπαν οι γονείς μου.

Την φροντίζει η μάνα μου όλο τον χρόνο. Σχεδόν δέκα μπορεί και δεκαπέντε μήνες τώρα. Έτσι αύριο έρχεται η θεία μου, η δεύτερη κόρη της, να την δει για λίγες μέρες. Είπε πως θα 'ρθει με το δικό της. Βαριέται λέει τόσες ώρες μέσα στο ΚΤΕΛ. Ήθελε λέει αρχικά να έρθει με αεροπλάνο αλλά δεν ήξερε πώς να κλίσει τα εισιτήρια μέσω Ίντερνετ. Έτσι είπε. Βλακείες !...σιγά το δύσκολο. Μάρκαρα την απόσταση στο Google-earth. 456 χλμ. Διάρκεια : περίπου 6 ώρες και 16 λεπτά. Για να δούμε θα πέσει μέσα ;

Κάτι ακούστηκε από δίπλα από το δωμάτιο που κοιμάται η γιαγιά μου. Χαμήλωσα λίγο τα ηχεία. Ακούω ένα κομμάτι στο youtube που μου 'χει κολλήσει εδώ και μέρες. Charles Pasi. Ένας Γάλλος είναι που παίζει φουσαρμόνικα. Σηκώθηκα και κοίταξα από την πόρτα του δωματίου της. Μπα ήσυχη είναι...ροχαλίζει κιόλας. Με έχει αφήσει η μάνα μου να έχω το νου μου. Εκείνη βγήκε για ένα ποτό. Το δικαιούται.. Ας κάνω ένα log-in στο facebook. Μπα..τίποτα. Ούτε notificaciones ούτε mensajes. Το έχω βάλει στα ισπανικά, να κάνω και εξάσκηση.

Είναι καλοκαίρι και όλες έχουν profile picture με μαγιό. Like, like, like. Το ωραίο να λέγεται, που θα έλεγε και η γιαγιά μου. Προφανώς δεν ξέρει τι είναι το facebook. Το Ίντερνετ όμως ξέρει. Λέει Ίντερνετ τονίζοντας το 'ντ' κιόλας. Θα σου πει είναι κάτι στο κομπιούτερ. Έτσι λέει το PC. Έτσι λέει και το τηλεκοντρόλ της

τηλεόρασης βεβαία. Αλλά αφού εκείνη μπορεί και τα ξεχωρίζει εμένα δεν μου πέφτει λόγος.

Κι άλλα κλικ, και άλλα μαγιό. Ιούλιος μήνας και γέμισε ο κόσμος βυζιά. Το facebook δηλαδή.

***

Είμαι μόνος, οι γονείς μου έξω, η γιαγιά μου κοιμάται. Ας κατεβάσω μονό λίγο τα πατζούρια και θα σερφάρω σε εκείνα τα sites για τα οποία γονείς και παιδιά ποτέ δεν μιλάνε.

***

Σκούπισα το διαδικτυακό μου σπέρμα που από την κοκκινισμένη βάλανο κύλησε στην μακριά γραμμή της ζωής μου, στην δεξιά μου παλάμη. Έπειτα μπήκα στο δωμάτιο της ενενηντάχρονης σχεδόν γιαγιάς μου. Της ψιθύρισα πως την αγαπώ και πήγα να την φιλήσω στο μέτωπο. Αποτραβήχτηκα και την φίλησα στο μάγουλο. ‘Στο κεφάλι να με φιλήσεις μοναχά άμα παγώσω’, έτσι θα μου λέγε η ίδια. Αυτό το χωριάτικα τονισμένο μοναχά διαπέρασε αυστηρό το μυαλό μου και για λίγο τρόμαξα στην εικόνα.

Να θυμηθώ να κάνω μια διαγραφή ιστορικού πριν ξαπλώσω. Χρησιμοποιούν και οι γονείς μου τον ίδιο υπολογιστή σχεδόν κάθε μέρα.

Δημήτρης Γραμμένος,

Ηράκλειο Κρήτης

ποσο ακομα

Ο Αυγουσιάτικος ήλιος στάθηκε καταμεσής του ασύννεφου ουρανού σκορπίζοντας ένα σακί ασημένια τάλαρα πάνω στα διάφανα νερά του γραφικού κολπίσκου. Το νεαρό κορίτσι – κορμί σταρένιο, μάτια σμαράγδια – δε φαινόταν να ενδιαφέρεται για την ομορφιά του τοπίου. Καθισμένο στην ψάθινη καρέκλα είχε βυθιστεί στην οθόνη του ασημένιου λάπτοπ που μετά βίας χωρούσε στο τραπεζάκι του καφενείου. Μοναδικό σημείο επαφής, ομφάλιος λώρος, με την πραγματικότητα, το καλαμάκι της κόκα λάιτ. Κάθε τόσο, το κορίτσι έσκυβε για να το πιάσει ανάμεσα στα χείλη του κι ύστερα τρυγούσε λιγοστές σταγόνες από το μελανό νέκταρ, θαρρείς και ήταν το τελευταίο μπουκάλι στον κόσμο και φοβόταν μην το αποτελειώσει. Κάθε φορά που έσκυβε, τα πλούσια στήθη του πρόβαλαν δειλά μέσα από το άνοιγμα του λευκού πουκάμισου.

Ο κυρ-Ανέστης κρέμασε στον ώμο το πανί που είχε για να καθαρίζει τα τραπέζια, έκρυψε τα ροζιασμένα του χέρια στις τσέπες της λευκής ποδιάς, πλησίασε και σχολίασε εύθυμα.

«Μέλι έχει μωρέ κοπελιά αυτό το μαραφέτι και δε λες να ξεκολλήσεις τα μάτια σου από πάνω του;»

«Αυτό, το ‘μαραφέτι’» απάντησε χαμογελώντας το κορίτσι «είναι για μένα ένα παράθυρο που μέσα του βλέπω ολόκληρο τον κόσμο».

«Και γιατί μάτια μου, κορίτσι πράμα σαν τα κρύα τα νερά, να κάθεσαι να βλέπεις τον κόσμο μέσα από το παραθύρι και να μη βγεις από την πόρτα όξω να

τόνε δεις από σιμά; Η ζωή είναι για να τήνε ζεις, όχι για να την αγναντεύεις απ’ αλάργα.»

«Ναι, δε λέω, έχετε το δίκιο σας,» είπε συνεσταλμένα το κορίτσι, «όμως, έχει κι ετούτο δω τα καλά του. Μπορείς να κάνεις ένα σωρό πράγματα.»

«Σαν τι πράματα δηλαδή;»

«Να, ας πούμε μπορείς να επικοινωνήσεις με φίλους σε όλο τον κόσμο, να μάθεις νέα, να γράψεις, να ρωτήσεις και πάρεις απαντήσεις για ότι σου κατέβει στο κεφάλι. Να, κι εσάς μέσα απ’ αυτό σας βρήκα. Το μέρος εννοώ, όχι εσάς προσωπικά...»

«Δηλαδή πως το βρήκες;»

«Ελάτε, ελάτε πιο κοντά, να σας δείξω,» είπε το κορίτσι γνέφοντας με το χέρι.

«Ορίστε, βλέπετε εδώ αυτό το κουτάκι; Μέσα μπορώ να γράφω λέξεις πατώντας τα πλήκτρα με τα γράμματα.»

«Α, σαν τα τηλέτυπα που είχαμε παλιά στο στρατό ένα πράμα,» επενέβη ο κυρ-Ανέστης.

«Ναι, περίπου,» συμφώνησε το κορίτσι, δίχως να είναι και πολύ σίγουρο ότι όντως υπήρχε κάποια σχέση.

«Λοιπόν, γράφω μέσα ότι λέξεις θέλω - τόνοι κι ορθογραφία δε με πολυσκοτίζουν, τα βρίσκει αυτό μόνο του. Για παράδειγμα γράφω «διακοπες νισι γραφικο ισιχο». Ύστερα, κουνάω το ποντίκι - αυτό εδώ το άσπρο κουτάκι δηλαδή - μέχρι ετούτο το βελάκι να πάει πάνω από εκεί που γράφει Αναζήτηση. Πατάω τώρα αυτό το κουμπάκι και ορίστε! Έχουμε μπροστά μας μια λίστα με απαντήσεις. Να, να, κοιτάζτε εδώ! Είναι ένα άρθρο σε ένα περιοδικό για ετούτο το μέρος. Αν βάλω το βελάκι πάνω στα μπλε υπογραμμισμένα γράμματα και πατήσω το κουμπί μπορούμε να το διαβάσουμε!

«Μωρέ μπράβο!», σχολίασε ο κυρ-Ανέστης, «να δοκιμάσω κι εγώ;»

«Και το ρωτάτε; Μισό λεπτό μόνο να επιστρέψουμε στην Αναζήτηση.»

Ο κυρ-Ανέστης πάτησε ένα-ένα μερικά πλήκτρα με το δείκτη του αριστερού του χεριού, σαν κότα που σκαλίζει το χώμα για σκουλήκια. Τελικά κατάφερε να γράψει: «καφενείο μαιστρος ξεροχωρι». Ύστερα, μετακίνησε το ποντίκι στην Αναζήτηση, πάτησε το κουμπί και μια σελίδα με αποτελέσματα εμφανίστηκε σχεδόν ακαριαία.

«Μπράβο! Τα καταφέρατε! Δεν το περίμενα,» παραδέχτηκε με θαυμασμό το κορίτσι.

«Γέρος είμαι κοπελιά, όχι βλάκας!» απάντησε αυτός κι έσκασαν κι οι δυο στα γέλια.

«Κοιτάξτε,» είπε το κορίτσι δείχνοντας μερικές μικροσκοπικές φωτογραφίες σε μια γωνιά της σελίδας. «Είναι το καφενείο σας... Κι εσείς. Να, πατήστε εδώ να δούμε περισσότερες.»

Ο κυρ-Ανέστης υπάκουσε κι η οθόνη πλημύρισε από πολύχρωμες εικόνες. Το κορίτσι ανέλαβε και πάλι τον έλεγχο του υπολογιστή. Περνώντας το βελάκι πάνω από τις εικόνες τις μεγέθυνε, ώστε να φαίνονται καλύτερα. Ο κυρ-Ανέστης άρχισε να περιγράφει τι έδειχνε η κάθε μια.

Κάποια στιγμή, το βελάκι καρφώθηκε πάνω σε μια φωτογραφία που έδειχνε τον κυρ-Ανέστη αρκετά νεότερο, να κρατά στην αγκαλιά του μια καλοσυνάτη ροδομάγουλη γυναίκα. Ασυνείδητα, το βλέμμα του κυρ-Ανέστη πλανήθηκε προς το εσωτερικό του καφενείου και σταμάτησε πάνω σε μια εικόνα της Παναγιάς που κρεμόταν πίσω από τον πάγκο. Δίπλα στο καντηλάκι που έκαιγε, ήταν μια σκοροφαγωμένη φωτογραφία της ροδομάγουλης γυναίκας. Ένα δάκρυ ξεπρόβαλε από το αριστερό μάτι του κυρ-Ανέστη, μα έσβησε γρήγορα πάνω στην τραχιά επιδερμίδα του προσώπου του.

«Μη βαραίνεις άδίκα την καρδούλα σου,» είπε ο κυρ-Ανέστης νοιώθοντας την αμηχανία του κοριτσιού. «Για να χάσεις κάτι σημαίνει ότι τουλάχιστον κάποτε το είχες».

Το κορίτσι χαμογέλασε μελαγχολικά. «Πάω να κάνω μια βουτιά. Τον υπολογιστή σας τον αφήνω εδώ, να μου τον προσέχετε,» είπε και του έκλεισε το μάτι.

«Μόνο προτού να φύγεις γύρνα το σε παρακαλώ στην Αναζήτηση,» παρακάλεσε ο κυρ-Ανέστης.

«Έτοιμο!» αποκρίθηκε το κορίτσι και σηκώθηκε από την καρέκλα.

«Μισό λεφτό. Μπορώ να κάμω ότι ερώτηση θέλω;»

«Ναι, ναι, ότι τραβά η ψυχή σας...»

Ο Αυγουστιάτικος ήλιος μάζεψε σα γερό-τσιφούτης ένα-ένα όλα τα τάλαρα που είχε απλώσει στο πέλαγο και πήρε το δρόμο της επιστροφής. Το κορίτσι πέταξε τα παπούτσια και περπάτησε ξυπόλητο στην παραλία. Η αίσθηση από τα ζεστά βότσαλα πάνω στις τρυφερές του πατούσες συνδύαζε τον πόνο με μια πρωτόγνωρη ευχάριστη αίσθηση. Το απογευματινό μαϊστράλι βοήθησε τη θάλασσα να τεντωθεί για να ξεμουδιάσει και το γαλάζιο χαλί απλώθηκε ίσαμε που σκέπασε τα πόδια του κοριτσιού. Κι αυτό, δίχως να το πολυσκεφτεί, ξεφορτώθηκε όλα του τα ρούχα και βούτηξε στη μεγάλη δροσερή αγκαλιά.

Ο κυρ-Ανέστης δεν είδε τίποτα από όλα αυτά. Κρυμμένος πίσω από την οθόνη πατούσε τα πλήκτρα με προσοχή, λες και φοβόταν μην τα σπάσει. Ήταν κάτι που τριβέλιζε το μυαλό του καιρό τώρα.

«ποσο ακομα», έγγραφε στο πεδίο αναζήτησης. Ο κυρ-Ανέστης χάιδεψε τρυφερά το ποντίκι για να φέρει το βελάκι πάνω στην Αναζήτηση. Μα, προτού πατήσει το κουμπί για να δώσει την εντολή, σήκωσε το χέρι και το ξανακατέβασε με φόρα,

ρίχνοντας μια σφαλιάρα στην οθόνη που έκλεισε μονομιάς. Ύστερα, ανέβασε τα πόδια στο τραπέζι, έγειρε πίσω την καρέκλα και αγνάντεψε στον ορίζοντα τη σιλουέτα του γυμνού κοριτσιού που έμοιαζε με μικρή θολή μουτζούρα πάνω στον απέραντο γαλάζιο καμβά.

«Κι άλλο,» μονολόγησε χαμογελώντας κάτω από τα μουστάκια του και, μισοκλείνοντας τα μάτια, βυθίστηκε γλυκά στην καλοκαιρινή ραστώνη.

Λίνα Ρόκου,

Αθήνα

Connexion

Και ήταν τα βράδια που την έπιανε εκείνη η μανία. Εκεί γύρω στις 02:00 άνοιγε το laptop και τον κατασκόπευε. Έκλεβε τη ζωή του στάλα στάλα. Διάβαζε και ξαναδιάβαζε τα status του, γελούσε με τα tweets του και έκλαιγε μπροστά στις φωτογραφίες του. Ήταν τα βράδια που έστυβε το μυαλό της για το τι έπρεπε να γράψει στα pm. Και έγραφε, έσβηνε, ξαναέγραφε. Και τέλος, αποκαμωμένη τα ξημερώματα, του έστειλε ένα μήνυμα αφού πρώτα είχε μυρίσει την ανάσα του με χίλια like. Και διάβαζε και ξαναδιάβαζε τον τοίχο του και θυμόταν την πρώτη μέρα που τον ανακάλυψε, όταν είδε την φωτογραφία του στους φίλους ενός φίλου. Τότε που είδε το πιο σκοτεινό βλέμμα στα πιο φωτεινά μάτια και της κόπηκε η ανάσα. Ναι, της κόπηκε. Σαν εχθές το θυμόταν και ας είχαν περάσει 13 μήνες και 441 status updates. Και στην αρχή δεν τολμούσε να τον καλέσει για φίλο και έμπαινε κάθε βράδυ μέσα, εκεί γύρω στις 02:00, και χάζευε τη φωτογραφία του και έτρεμε και ανατρίχιαζε ολόκληρη, σχεδόν λιγοθυμούσε. Και μετά βρήκε το blog του και διάβασε όλα του τα κείμενα. Τα διάβασε από 22 φορές. Και τα έμαθε απέξω και σιγοψιθύριζε ένα διαφορετικό κάθε ξημέρωμα πριν πέσει για ύπνο - σαν προσευχή. Και πια μόνο ξημερώματα κοιμόταν, γιατί τα βράδια μόνο να σκεφτόταν εκείνον μπορούσε. Και τελικά ένα βράδυ, από εκείνα που ιδρώνε όταν ψιθύριζε το όνομά του, του έστειλε αίτημα φιλίας. Και έμεινε 39 ώρες ξάγρυπνη μέχρι εκείνος να κάνει αποδεκτό το αίτημα. Τότε έπεσε σε ύπνο βαθύ και ξύπνησε μετά από δύο ημέρες και έκλαψε από χαρά.

Και από εκείνη την ευλογημένη στιγμή τού έστελνε κάθε ξημέρωμα από ένα pm και του μίλαγε για τη Λουλού, τη σκυλίτσα της μάνας της, για τη μάνα της, για το επίδομα ανεργίας, για την ανεργία που τη βάραγε, για τον Μπάμπη τον περιπτερά που ερχόταν και την πήδαγε κάθε πρώτη του μηνός – είχαν κάνει συμφωνία, όλα ήταν μελετημένα – αλλά, από τότε που αντίκρισε τη φωτογραφία του κάθε φορά που την καβαλούσε ο Μπάμπης, έκλεινε τα μάτια και σκεφτόταν εκείνον. Και κάθε φορά του έγραφε για τα μάτια του και έκανε like και μετά έκανε unlike για να ξανακάνει like. Και αφού του έστελνε τα pm με ιδρωμένες τις παλάμες και πάλι δεν ησύχαζε. Και έμπαινε και διάβαζε τον τοίχο του ξανά και ξανά και παρατηρούσε τις φωτογραφίες του με λαχτάρα. Και χαμογελούσε στη γυναίκα του και στα δυο όμορφα πιτσιρικάκια του. Δυο κοριτσάκια δίδυμα γύρω στα οχτώ με πολλές πολλές φακίδες και ένα ζευγάρι κοτσιδάκια η καθεμιά. Και έπιανε και εκείνη τα μαλλιά της κοτσιδάκια για να τους μοιάζει και δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για τις φακίδες πέρα από το να κάθεται να ξεροσταλιάζει στο μπαλκόνι το μεσημέρι, μπας και αποκτούσε πανάδες έστω. Και έτσι περνούσε ο καιρός και κάθε φορά που ερχόταν ο Μπάμπης εκείνη έκανε περισσότερα καπρίτσια. Και ενώ εκείνος στην αρχή άναβε πιο πολύ, όταν κάποια στιγμή του ζήτησε να της αλλάξει πάνα, αηδίασε, την έβρισε ανώμαλη και εξαφανίστηκε δια παντός. Και πλέον κάθε φορά που κοιτούσε τις φωτογραφίες του και ειδικά τα μάτια του -γκρίζα σαν τα δικά της- αποκτούσε μια βεβαιότητα ότι αυτός ήταν που έψαχνε σε όλη της την ζωή. Από τότε που θυμόταν τον εαυτό της και προσπαθούσε να σταθεί στα παχουλά ποδαράκια της και η μάνα της τη βοηθούσε να περπατήσει, όταν ήταν νηφάλια. Από τότε που η μυρωδιά της βότκας ανακατευόταν με τη μυρωδιά της παιδικής κρέμας και η μυρωδιά της μάνας με τη μυρωδιά του μπαμπούλα. Και μόλις κοιτούσε τη φωτογραφία του και εκείνα τα γκριζα μάτια -ω, εκείνα τα γκριζα μάτια- ένιωθε τόση γαλήνη και έκανε ξανά unlike για να κάνει like και πάλι χανόταν σε έναν λαβύρινθο από beats and bites, ενώ δάγκωνε ασυναίσθητα το κάτω χείλος της και εκείνο μάτωνε και εκείνη δεν την ένοιαζε. Αρκούσε που τον είχε βρει. Και μετά κοιτούσε τον εαυτό της στον καθρέφτη και αντίκριζε τα

πρησμένα μάτια, τα ξεροσκασμένα χείλη, τα γεμάτα κόμπους μαλλιά και έφτυνε με σιχασιά την εικόνα της. Και ήξερε ότι ο μόνος τρόπος να αλλάξει ήταν να τρέξει πολύ - πολύ γρήγορα μήπως και κατόρθωνε να ξεφύγει από τον εαυτό της. Αλλά κάθε μεσημέρι που ξυπνούσε ήταν ακόμα εκεί με τα μάτια πρησμένα, τα χείλη ξεροσκασμένα και τα μαλλιά γεμάτα κόμπους. Και εκείνος ήταν εκεί. Στην οθόνη του υπολογιστή όμορφος με τους ελαφρά γκριζους κροτάφους και το απόκοσμο βλέμμα. Πια δεν περίμενε να βραδιάσει για να ασχοληθεί μαζί του. Δεν έκανε τίποτε άλλο. Μόνο διάβαζε και ξαναδιάβαζε μονότονα τα κείμενα που ανέβαζε στο blog του και μετά έπαιρνε μια κόλλα χαρτί και τα αντέγραφε ξανά και ξανά. Το αγαπημένο της το είχε αντιγράψει εννιά φορές και πάλι δεν το χόρταινε. Και κάθε ξημέρωμα του έγραφε ένα pm γεμάτο προσδοκίες και ορθογραφικά λάθη που την έκαναν να ντρέπεται και να του ζητάει συγγνώμη και να του υπόσχεται ότι για αυτόν θα άλλαζε τα πάντα και το δέρμα της ακόμα. Και είχαν περάσει 112 ημέρες, 7 ώρες και 42 λεπτά από το πρώτο μήνυμα που του είχε στείλει όταν αυτός της απάντησε: «Πολύ κολακευτικά όλα αυτά που μου γράφετε. Αλλά τι θέλετε από μένα;». Και εκείνη μόλις το διάβασε ανατρίχιασε ολόκληρη. Δεν ήξερε πού να σταθεί. Έπιασε τα μαλλιά της κοιτάζοντας και δάγκωσε λίγο την πιπίλα της για να ηρεμήσει. Μύρισε αναπάντεχα τον ιδρώτα του Μπάμπη στον αέρα αλλά με αποτροπιασμό έδιωξε μακριά εκείνη την αίσθηση. Και διάβασε το μήνυμα του πολλές φορές, τόσες που τα μάτια της κοκκίνισαν και δάκρυσαν από την ακτινοβολία της οθόνης. Μετά άνοιξε το ψυγείο της. Μόνο ένα μήλο, σχεδόν σάπιο, υπήρχε μέσα και ένα μπουκάλι γάλα. Έφαγε το μήλο. Ήπιε και το γάλα. Περίμενε ήρεμη να πάει 02:00. Κάθισε μπροστά στο laptop της και ένιωσε πιο σίγουρη από ποτέ στη ζωή της. Ήξερε τι έπρεπε να γράψει. «Μπαμπά;», πληκτρολόγησε και πάτησε το send.

Χριστίνα Κόντη,
Αλεξανδρούπολη

ESCAPE

Ωραία λοιπόν. Για μια ακόμη φορά τα σκάτωσες. Ε και; Αφήνεις την κούπα με τον καφέ στο κομοδίνο. Έτσι κι αλλιώς κρύωσε και έφυγε το άρωμά του. Ψάχνεις τα γυαλιά σου, ας όψεται η γαμημένη η μυωπία. Τρίβεις τους φακούς στην πυτζάμα για βελτίωση της ορατότητας. Τα μπούτια σου κοκκίνησαν από τη ζέστη του notebook. Ο ιδρώτας έκανε λιμνούλα κάτω από τον κώλο σου. Κάποια στιγμή πρέπει να σηκωθείς απο κει. Ίσως αργότερα.

Πόσην ώρα έχεις μπροστά του; Το κοιτάς, το κοιτάς και δεν το σώνεις. Σάμπως μπορείς να διορθώσεις και τίποτα; Από την ώρα της μαλακίας, όλα προδιαγεγραμμένα, όλα έχουν πάρει το δρόμο τους. Αναρωτιέσαι. Τι θα γινόταν αν... Δε βαριέσαι. Η ζωή δεν συνεργάζεται με τους υποθετικούς λόγους. Και κυρίως, η ζωή δεν έχει undo. Πόσες φορές όμως δεν το σκέφτηκες;

Το πιο φρικτό πράγμα που σου συνέβη από τη στιγμή που πρωτοπροσπάθησες να ξεφύγεις από τον ηλεκτρονικό αναλφαβητισμό σου, τότε στα μέσα των 90ς που αγόρασες εκείνη την γκουμούτσα, τον υπολογιστή με την οθόνη τερατογένεση, ήταν αυτό. Το word καλό, η δουλειά σου έβγαινε στο μισό χρόνο από πριν, η γραφομηχανή έμελλε να πιάσει γλίτσα στη θήκη της δίπλα στο γραφείο, αποκαθήλωση και λατρεία του καινούργιου θεού. Και ξαφνικά, ώ του θαυματος, undo. Διόρθωσε το λάθος σου στην παλιά γραφομηχανή και να δούμε πόση ώρα θα σου πάρει. Άσε που το αποτέλεσμα πάλι θα είναι ορατό. Ο υπολογιστής; Σβήσε γράψε άπειρες φορές, κάνε ό,τι θες, ακόμα και για πειραματισμό. Δοκιμάζεις να γράψεις κάτι, έτσι για πλάκα. Διορθώνεις το κείμενο του Αρετσανόπουλου.

Πληκτρολογείς αυτό που θέλεις να του πεις τόσα χρόνια. Γαμιέσαι, κι εσύ και η γυναίκα σου. Undo. Μου δίνεις ψίχουλα κι εγώ σου κάνω όλη τη βρωμοδουλειά. Undo. Ψιλοπράγματα. Πήγαινε πες το του από κοντά αν τολμάς. Τότε κανείς δεν μπορεί να σε σώσει.

Πόσα χρόνια δουλεύεις εκεί μέσα; Δεκαοκτώ. Διορθώσεις και επιμέλεια κειμένων; Αριθμός ανυπολόγιστος. Παράπλευρες απώλειες; Διορθωτικά γυαλιά, επισκέψεις σε οφθαλμιάτρους, λίτρα γάλα για να μη σακουλιάσει ο εγκέφαλος. Ο σακουλιασμένος. Και κάθε φορά λες: θα φύγω.

Θα φύγω. Έχει καταντήσει ανέκδοτο. Σήμερα, με την κρίση να σαπίζει τη γενιά σου και να απειλεί άλλες δυο, βρήκες να κάνεις το παλικάρι.

Η καινούργια εποχή σε βρήκε μέσα στον ενθουσιασμό. Όλα εύκολα, όλα μαζικά. Περισσότερα κείμενα την ημέρα, πέφταν τα φράγκα γρηγορότερα, ντάνγκα ντάνγκα, αποτελεσματικότερη η φθορά. Και το αποτέλεσμα μηδέν. Ήσουν και είσαι ο αφανής ήρωας. Ήρωας ευνουχισμένος, αλλά ασφαλής. Κάνα δυο φορές σήκωσες κεφάλι, «δωσ μου αρμοδιότητες, πάρε με μαζί σου μια φορά, να ξαραχνιάσω από την καρέκλα, εγώ ΜΜΕ σπούδασα», η μάνα σου κερνούσε τρεις βδομάδες όταν βγήκαν οι βάσεις, νόμιζε ότι με τις πρωτιές πάνεις τον Πάπα απ’ τα αχαμνά. Και ο χρόνος να περνά κι εσύ να μένεις στάσιμη. Χωρίς undo. Αλλά ενθουσιασμένη. Και το χρήμα χρήμα.

Τώρα που εξέλιπεν κι αυτό, να σε δω τι θα κάνεις. Η καρέκλα σου τρίζει, εσύ αυτοκαταστρέφεις από γεννησιμιού σου και το νοίκι του τρέχοντος να εκκρεμεί, συν τα αγγλικά της μικρής, πάλι δεν έδωσε τη διατροφή ο αθεόφοβος.

Ύστερα ήρθε το internet. Το διαδίκτυο, το ιντερνέτ, όπως λένε και οι μεγαλύτεροι που χάσαν το τρένο της τεχνολογίας. Μεγάλη πατέντα κι αυτή. Σταμάτησες τα σούρτα φέρτα στην Εθνική Βιβλιοθήκη, η τσάντα σου δεν ξαναμπήκε σε κείνες τις μαγικές θηκούλες στην είσοδο. Συνδρομές, πληρωμές από το σπίτι, το μυαλό κουρκούτι, απραξία και ο κώλος να φαρδαινει. Πολλές φορές

τον μνημόνευσε σήμερα, έχει την τιμητική του. Τι βολικά που είναι όλα τώρα: η κολλητή σου online, οι διορθώσεις στέλνονται με ένα κλικ, τα κούριερ φυτοζωούν. Όλα καλά, και η πίτσα ζεστή δίπλα στο ποντίκι. Ζεστή σαν τα μέιλ που έμαθες να στέλνεις. Και μετά;

Μετά ήρθαν τα ψαχήτρια, κάθε λογής ανοιχτήρια του μυαλού, έβρισκες φτηνά εισιτήρια για τη Χαρούλα, δρομολόγια πλοίων για την Αλόνησο, το τηλέφωνο του υδραυλικού. Και η δουλειά και η πίεση δεδομένη, αλλά όλα τώρα είναι εύκολα, ακόμα και η γκρίνια. Γιατί; Μίλα με τους φίλους σου και ξέσπασε. Έτσι έκανες και χθες. Και σήμερα κάθεσαι βιδωμένη στο κρεβάτι με το ζεστό ηλεκτρονικό μαραφέτι να σε κοιτάζει σαν να λέει «ας πρόσεχες».

Θα φύγω. Καλά, μας τα έχεις ξαναπει.

Ύστερα ήρθε η online κοινωνική δικτύωση. Τι κορμιά βρήκες εκεί μέσα: παλιούς γκόμενους, συμμαθήτριες από τα συνοικιακά αγγλικά, ξαδέρφες, γείτονες, νέους γέρους και παιδιά στο ίδιο χωνευτήρι, να κάνεις like και ξelike, να ξελιγώνεσαι για να επιβεβαιώνεις στο ανασφαλές εγώ σου ότι υπήρξες και υπάρχουν και η απόδειξη όλοι αυτοί που σε θυμήθηκαν από τα περασμένα, κι ας είχατε μια καλημέρα μόνο όταν η ζωή σας είχε κοντά. Και να τα comments, και να οι δηλώσεις και οι εκδηλώσεις. Βάλε στο παιχνίδι και μερικούς συναδέλφους και το έχεις έτοιμο το καινούργιο σου ολοκαύτωμα.

Το πιο ευφάνταστο εύρημα του δικτύου είναι τα σχόλια. Κάποτε τα έλεγες στην διπλανή σου στο θρανίο, και ευχόσουν να μείνετε για πάντα αχώριστες, για να μην ανοίξει το στόμα της. Ενίοτε το άνοιγε και δημιουργούνταν μικρές κρίσεις. Αλλά το ξεπερνούσες. Αυτά συμβαίνουν. Χώρια που μπορούσες να το αρνηθείς. «Όχι, εγώ δεν σε είπα ποτέ στραβοκάννα». Τώρα όλα είναι καταχωρισμένα. Η πικροχολιά, το παράπονο, η κακία και το κουτσομπολιό εκτυπώνονται και αναπαράγονται σε κόπες, γίνονται ντοκουμέντα. Τώρα να σε δω τι θα κάνεις. Η μήπως θα μου πεις : «θα φύγω»;

Δυο αστειάκια που χόντρναν, μια εκτίμηση που αποδόθηκε ως προσβολή, και με τον υπόκωφο ήχο του enter παραλαμβάνεις την καταστροφή αβασάνιστα στο χώρο σου. Τηλέφωνα από το αφεντικό, πώς μπόρεσες να μας διαβάσεις, αχάριστη, άχρηστη, προδότρα. Και άντε εσύ τώρα να σβήσεις δεκαοκτώ χρόνια από τον προσωπικό σου χάρτη γιατί σχολίασες online και μεταξύ φίλων τον μεγαλοδημοσιογράφο που χρόνια αρθρογραφείς με το όνομά του, που χρόνια οικειοποιείται τον δείκτη νοημοσύνης σου και βγάζει λαυράκια που εσύ ψάρεψες.

Κάτι η ζέστη, κάτι τα λόγια που πλήγωσαν και πληγώθηκαν, σε πιάνει ο εαυτός σου απ’ το γιακά και σε σκουντά: ξύπνα και τρέχα να σωθείς. Κι εσύ πληκτρολογείς στο wall σου αργά και σταθερά.

«Φεύγω. Καλή συνέχεια». Και κλείνεις το λογαριασμό με ένα απλό κλικ. Κλικ, όχι undo. Έχω μια ζωή να ζήσω.

Τελικά το διαδίκτυο είναι απλά άλλο ένα δίχτυ.

Γιώργος Αμπατζίδης,

Πάτρα

Η φούξια ζέρμπερα

«**Ό**χι, γαμώτο!» Γύρισε και κοίταξε το αυτοκίνητο που πέρασε από δίπλα του. Ήταν ένα μαύρο Κόρσα με πινακίδες ΑΚΒ και ένα «N» στο πίσω παράθυρο που συνέχισε ευθεία για λίγο ακόμα και έστριψε αριστερά. Σήκωσε το χέρι του σε γροθιά και πήγε να πει κάτι. Το νερό που του έριξε το αυτοκίνητο έκανε μούσκεμα το παντελόνι, τα παπούτσια και ένα μεγάλο μέρος από το σακάκι και το πουκάμισό του.

Δεν μπορούσε να πάει έτσι στη σύσκεψη και δεν είχε χρόνο να γυρίσει στο σπίτι. Εξετάζοντας τις επιλογές του, σκέφτηκε κάτι που, αφού το επεξεργάστηκε για μερικά δευτερόλεπτα, του άρεσε. Λίγα μέτρα μπροστά του, στην αριστερή πλευρά του δρόμου μπήκε σε μια μικρή καφετέρια που έβλεπε συνέχεια πηγαίνοντας στη δουλειά αλλά ποτέ δεν είχε σταματήσει.

Όλα τα τραπέζια ήταν άδεια, εκτός από ένα στο βάθος δεξιά στο οποίο καθόταν μια κοπέλα που κάτι έγραφε σε ένα μικρό λάπτοπ. Εντόπισε ένα τραπέζι κοντά στο καλοριφέρ και κάθισε. Κρέμασε στην πλάτη της καρέκλας το σακάκι και έστριψε το σώμα του ώστε τα πόδια του να είναι όσο πιο κοντά στο καλοριφέρ γινόταν. Παρήγγειλε έναν καπουτσίνο και άνοιξε το λάπτοπ του. Η ιδέα του φαινόταν να δουλεύει. Θα καθόταν 10-15 λεπτά στην καφετέρια και μετά θα πήγαινε στη δουλειά του όσο στεγνός έπρεπε να είναι σε μια ονλάιν σύσκεψη.

Η σερβιτόρα άφησε το ποτήρι πίσω από την ανοιχτή οθόνη του λάπτοπ. Άνοιξε την παρουσίαση και πέρασε γρήγορα μια τελευταία φορά τις διαφάνειες. Όλα φαινόταν εντάξει. Απάντησε σε ένα μέιλ και είδε πως το περισσότερο νερό είχε

φύγει από τα ρούχα του. Έχοντας περάσει ακριβώς 15 λεπτά, έκλεισε το λάπτοπ, άφησε τα χρήματα του καφέ στο τραπέζι, πήρε την ομπρέλα και σηκώθηκε να φύγει.

«Με συγχωρείτε!» Γύρισε προς το μέρος από όπου ακούστηκε η φωνή και είδε την κοπέλα που καθόταν στο βάθος δεξιά να τον πλησιάζει. «Με συγχωρείτε!» είπε ξανά όταν είδε πως την κοίταξε.

«Παρακαλώ».

«Πώς λέγεται αυτό το λουλούδι; Είμαι σίγουρη πως ξέρω το όνομά του, αλλά δεν μπορώ να το θυμηθώ με τίποτα και με βασανίζει εδώ και ένα τέταρτο» είπε χαμογελώντας.

«Ποιο λουλούδι;»

«Αυτό το λουλούδι που είναι στα τραπέζια. Ρώτησα την κοπέλα που σερβίρει αλλά δεν ήξερε να μου πει. Μήπως ξέρετε εσείς;»

Κοίταξε ξανά το τραπέζι που καθόταν. Στο κέντρο του υπήρχε ένα μικρό ανθοδοχείο με ένα λουλούδι που δεν είχε προσέξει καθόλου όση ώρα ήταν εκεί. Κοίταξε και τα διπλανά τραπέζια, κοίταξε όλα τα τραπέζια του μαγαζιού. Σε κάθε τραπέζι υπήρχε ένα μικρό ανθοδοχείο με μέσα ένα μοναδικό λουλούδι, το ίδιο πάντα λουλούδι, σε δύο ή τρία διαφορετικά χρώματα.

«Λυπάμαι. Δεν γνωρίζω καθόλου».

«Δεν πειράζει. Με συγχωρείτε και πάλι, φαίνεστε πολύ βιαστικός. Καλή σας μέρα!» είπε χαμογελώντας και γύρισε στο τραπέζι της.

Κοντοστάθηκε για λίγο ακόμα. Έκανε δυο βήματα προς το τραπέζι της, σταμάτησε ξανά, έκανε άλλο ένα βήμα. Προσπάθησε να πει κάτι αλλά δεν βγήκε καμία λέξη από τα χείλη του. Εκείνη ήταν απορροφημένη στην οθόνη της και δεν μπορούσε να δει τις δειλές, σχεδόν τελετουργικές κινήσεις του. Έκανε δύο ακόμα

βήματα προς το τραπέζι της. Τελικά, κοίταξε το ρολόι του και γύρισε απότομα προς την έξοδο.

Η βροχή συνέχιζε να πέφτει με την ίδια ένταση. Άνοιξε την ομπρέλα του και με μεγάλα βήματα κατευθύνθηκε προς την εταιρία. Σε 10 λεπτά έμπαινε στο κτίριο και πήγε κατευθείαν στην αίθουσα συσκέψεων. Όλες οι οθόνες ήταν ανοικτές και τα υπόλοιπα μέλη του συμβουλίου ήταν ήδη έτοιμοι πίσω από τις κάμερές τους. Άνοιξε τον υπολογιστή του και συνδέθηκε και εκείνος στο δίκτυο.

«Αργήσατε».

Αν και κοιτούσε την οθόνη του αναγνώρισε αμέσως ποιος ήταν εκείνος που μίλησε.

«Με συγχωρείτε κύριε πρόεδρε, η κακοκαιρία βλέπετε».

«Καταλαβαίνετε πως σε μια ονλάιν σύσκεψη ο καιρός δεν αποτελεί σοβαρή δικαιολογία. Αργήσατε 10 ολόκληρα λεπτά».

Κοίταξε το ρολόι του. «11 λεπτά άργησα, σου την έφερα» σκέφτηκε και χαμογέλασε.

«Έχετε δίκιο. Απολογούμαι για την καθυστέρηση. Μου επιτρέπετε να ξεκινήσω την παρουσίαση;»

«Η καθυστέρησή σας είναι ανεπίτρεπτη. Αν σας έτυχε κάτι έκτακτο, παρακαλώ εξηγήστε μας. Ειδάλλως, θα διαμαρτυρηθώ στον προϊστάμενο σας».

Κάτι έκτακτο... Προσπαθώντας να βρει μια καλή δικαιολογία θυμήθηκε ξανά όλα τα γεγονότα από τη στιγμή που βγήκε από το σπίτι έως τη στιγμή που μπήκε στην αίθουσα συσκέψεων. Όσο σκεφτόταν, τα μάτια του κοιτούσαν αριστερά-δεξιά στην αίθουσα.

«Τι λουλούδια είναι εκείνα;» Έστρεψε την κάμερά του προς ένα ανθοδοχείο που βρισκόταν σε μια άκρη της αίθουσας και ο ίδιος έφυγε από την εικόνα.

«Μας κοροϊδεύετε; Σας ζητώ εξηγήσεις για την καθυστέρησή σας και εσάς σας απασχολεί το όνομα ενός λουλουδιού; Αν δεν έχετε να πείτε κάτι, ξεκινήστε την παρουσίασή σας αμέσως!»

«Πείτε μου σας παρακαλώ πως λέγονται αυτά τα λουλούδια, έχει μεγάλη σημασία!» επέμεινε στην ερώτησή του.

«Η συμπεριφορά σας είναι απαράδεκτη» είπε ο πρόεδρος και αποσυνδέθηκε.

«Πείτε μου πως λέγονται αυτά τα λουλούδια, ξέρει κάποιος;» Κοιτούσε μία-μία τις εικόνες των συνομιλητών του ψάχνοντας μια απάντηση. Εκείνοι δεν ήξεραν πώς να αντιδράσουν. Δύο ακόμα αποσυνδέθηκαν και οι υπόλοιποι κοίταζαν αμήχανα προσπαθώντας να καταλάβουν τι συνέβαινε. Πλησίασε το ανθοδοχείο και μπήκε ξανά στην εικόνα.

«Σας παρακαλώ, πώς λέγονται αυτά τα λουλούδια! Πείτε μου σας παρακαλώ!»

«Είναι ζέρμπερες! Είναι φούξια ζέρμπερες!» απάντησε η αντιπρόεδρος λίγο πριν αποσυνδεθεί και εκείνη.

Η ματιά του άστραψε. Έτρεξε γρήγορα προς την έξοδο αφήνοντας πίσω του όσους από τα μέλη του συμβουλίου παρέμεναν συνδεδεμένοι, την ομπρέλα, το λάπτοπ και την παρουσίασή του στη διαφάνεια του τίτλου: «Επιλογές και συνέπειες-πότε, πώς, με ποιο κόστος».

Μπαίνοντας στην καφετέρια και βλέποντας πως η κοπέλα που καθόταν στο βάθος δεξιά είχε φύγει, πλησίασε τη σερβιτόρα. «Η κοπέλα που καθόταν σε εκείνο το τραπέζι, που πήγε;» ρώτησε προσπαθώντας να ελέγξει την αναπνοή του.

«Έφυγε πριν λίγη ώρα».

«Πού πήγε; Πρέπει να της μιλήσω οπωσδήποτε» είπε με ένα βλέμμα άδειο, ικετευτικό, γυάλινο.

«Ίσως την προλάβετε στο πάρκινγκ, όπως βγαίνετε αριστερά. Έρχεται συχνά για καφέ πριν τη δουλειά και συνήθως έρχεται με αυτοκίνητο. Έχει ένα μαύρο Κόρσα».

Έτρεξε γρήγορα έξω από το μαγαζί και έψαξε το πάρκινγκ. Από ένα δρόμο λίγο πιο πέρα είδε ένα μαύρο Κόρσα να βγαίνει και να απομακρύνεται. Πρόλαβε να δει πως είχε πινακίδες ΑΚΒ και ένα «N» στο πίσω παράθυρο.

Αρίστη Γιαννακοπούλου,

Καλλιθέα, Αθήνα

Πρόσεχε τι γράφεις στο wall σου

Η Ηρώ είχε αλλάξει πάλι την εικόνα του προφίλ της. Ένας άγγελος που έκλαιγε. Άλλαξε και το status στο facebook. "Σκατά!".

Ο Μιχάλης άνοιξε άλλο browser και μπήκε στο δεύτερο προφίλ του. Άφησε ένα comment. Άνοιξε και τρίτο browser για το άλλο προφίλ, την τρίτη περσόνα που χρησιμοποιούσε - και με την οποία είχε πιο φιλικές σχέσεις με την Ηρώ.

Σε δέκα λεπτά το προφίλ της είχε γεμίσει comments. Είχε για άλλη μια φορά τσακωθεί με τον πατέρα της. Όπως πάντα.

Ένας ήχος τον ενημέρωσε ότι είχε ανεβάσει κάτι στο blog της. Άλλο ένα ποίημα. Μαύρη εφηβική κατάθλιψη.

Έψαξε τον αναπτήρα του στα σκοτεινά. Άναψε τσιγάρο και ξαναδιάβασε το κείμενο. Έγραψε δυο γραμμές, τις έσβησε. Η στάχτη έπεσε πάνω στο πληκτρολόγιο. Σκατά. "Σκατά!" έγραψε και σαν σχόλιο κάτω από το κείμενο.

Αντέγραψε ένα στίχο από το ποίημα και τον έβαλε σα μήνυμα στο msn.

Η Ηρώ τσίμπησε αμέσως.

- Με διαβάζεις;

Μιλούσε μαζί της σχεδόν ένα χρόνο τώρα. Από διαφορετικούς λογαριασμούς κάθε φορά. Ανάλογα με την περίπτωση.

Πριν τρεις βδομάδες είχε καταφέρει να τη δει κι από κοντά. Από τις 7 περίμενε απέναντι από το σπίτι της, χωμένος πίσω από μια εφημερίδα, να τη δει. Δεν ήταν δύσκολο να την αναγνωρίσει. Είχε δει και τον πατέρα της.

Μίλησαν μέχρι τις πέντε το πρωί.

- Σ' αφήνω. Θα ξυπνήσει σε λίγο. Και δε θέλω να με δει στο pc...

Ένοιωσε ένα σφίξιμο και ήταν σίγουρος πως και αυτή ένοιωθε άσχημα γράφοντας αυτές τις γραμμές.

Την επόμενη μέρα μετρούσε τις ώρες να πάει δύο. Να γυρίσει από το σχολείο και να καθήσει στον υπολογιστή της. Της είχε στείλει δωράκια στο facebook. Είχε δει για άλλη μια φορά όλες τις φωτογραφίες της. Είχε διαβάσει τα σχόλια που είχε γράψει στους φίλους της. Είχε ξαναδιαβάσει τα σχόλια που της άφηναν στο blog της.

Μέχρι τις πέντε δεν είχε μπει online. Είχαν γράψει διαγώνισμα στη Χημεία είδε στο wall της διπλανής της. Ας είχε γράψει καλά...

Πέντε και δέκα ανέβασε μια εικόνα. Από το κινητό της. Είχε χαράξει στο μπράτσο της με ξυραφάκι "Πονάω!". Ένοιωσε να πονάει ο ίδιος. Ένοιωσε τα γράμματα να χαράζονται στο δικό του χέρι. Με το νύχι του χάραξε κι αυτός το δέρμα του.

Ένα μήνυμα ήρθε στο msn.

- Θέλω να φύγω από το σπίτι...

Τι να της απαντήσει;

- Θέλω να τον σκοτώσω! Και να φύγω από το σπίτι.

Την είχε χτυπήσει. Για ένα ανόητο διαγώνισμα;

Άλλαξε πάλι τη φωτογραφία στο προφίλ της. Ένα μικρό κοριτσάκι με άσπρο φόρεμα που κρατούσε ένα ματωμένο μαχαίρι.

Τις επόμενες μέρες η Ηρώ σταμάτησε να μπαίνει στο internet. Ο Μιχάλης είχε φρικάρει. Τριγυρνούσε στη μικρή γκαρσονιέρα κλοτσώντας τα έπιπλα. Την τρίτη μέρα το πρωί πήγε κάτω από το σπίτι της.

Την είδε να βγαίνει μαζί με τον πατέρα της. Τα μάτια της ήταν κόκκινα και πρησμένα. Και ο μαλάκας δίπλα είχε ένα βλέμμα...

Τους ακολούθησε μέχρι το σχολείο, κάθησε σε μια πυλωτή απέναντι και άναψε τσιγάρο. Η Ηρώ στεκόταν σε μια γωνία με μια φίλη της. Μόλις χτύπησε το κουδούνι τις είδε να σκαρφαλώνουν τα κάγκελα και να βγαίνουν έξω. Μπήκαν σε ένα internet καφέ. Κάθησε και αυτός μερικές θέσεις παραπέρα, έτσι που να μπορεί να τη βλέπει.

Την παρατηρούσε όσο απαντούσε στα σχόλια όσων την ψάχνανε τις τελευταίες μέρες. Σε αυτόν δεν είχε απαντήσει ακόμα.

- Γεια...

Ένοιωθε περίεργα να μιλάνε στο chat, σχεδόν δίπλα ο ένας στον άλλο, κι αυτή να μην το υποψιάζεται καν. Πληκτρολογούσε γρήγορα και τσαντισμένα, να του τα πει όλα. Κάποιος να την καταλάβει.

Είχε τσακωθεί πολύ άσχημα με τον πατέρα της. Της έκοψε το internet και της ξέκοψε το ενδεχόμενο να πάει πενταήμερη.

- Τον μισώ!

Και για έμφαση το έγραψε και στο facebook... "Τον μισώ!". Κι από κάτω "Να πεθάνει, να πεθάνει, να πεθάνει!".

Η Ηρώ είχε φύγει από ώρα από το μαγαζί. Κι αυτός καθόταν ακόμα εκεί. Κοιτώντας την οθόνη. Την αγαπούσε αυτή την απαισιόδοξη πιτσιρικά. Και τώρα ήταν η ώρα να της το δείξει.

Η Ηρώ ξαναδιάβασε το μήνυμα. "Η επιθυμία σου, διαταγή...".

Η μάνα της ακούστηκε να τσιρίζει από την κουζίνα...

Παναγιώτα **Τσιλίκη**,
Πειραιάς

Μέσα στη βουή του χρόνου

Ανοίγεις τα ηλεκτρονικά σου μηνύματα. Προσπερνάς τα διαφημιστικά, της δουλειάς, των φίλων. Πατάς πάνω στο σημαδεμένο με αστεράκι.

- Έβαλες τελικά στόχο να κάνεις το δικό σου.
- Θέλω να τα καταφέρω. Θα τα καταφέρω..
- Είσαι σίγουρη;
- Απολύτως.
- Σίγουρα; Θυμήσου δεν είσαι Θεός.
- Παράτα με, όταν δουλεύω τα θυμάσαι όλα;
- Είσαι ανυπόφορη. Θα φύγουμε τελικά;
- Έλα να δεις, μπήκα.
- Στον παράδεισο;
- Μην είσαι επικριτικός, με κουράζεις.
- Σε κουράζω κι από πάνω.
- Κι από κάτω, ωπ! Το πέτυχα.
- Το γλυκό;
- Ποιο γλυκό μωρέ; Τόση ώρα προσπαθώ και τώρα που τα κατάφερα...

- Θα κάψεις τον εγκέφαλό σου με το διαβολομηχάνημα. Ξέρεις πόση ακτινοβολία έχει;

- Ας έχει. Κι εσύ καπνίζεις.

- Οκ. Σ' αφήνω στον καινούριο σου έρωτα. Πάω για τσιγάρα, μη με ψάξεις.

Ξαναδιαβάζεις το mail. Το έχεις μάθει απέξω. Είσαι μακριά. Συνομιλείς μαζί της βουβά. Πλάθεις εικόνες.

Έτσι είπες, έτσι είπε, άνοιξε την πόρτα και πήγε για τσιγάρα, μάλλον απευθείας στη Marlboro. Από τότε ψάχνεις μέσα στα στέκια που πηγαίνατε, στα στενά σοκάκια της παλιάς γειτονιάς στα μάτια των φίλων που δεν είναι ευθύβολα. Ψάχνεις μέσα στα φύλλα των πεσμένων δέντρων μήπως δεις εκείνο το άφιλτρο αποσίγαρο. Χαϊδεύεις στο παρμπρίζ του αυτοκινήτου το ανύπαρκο λουλούδι που σου άφηνε για καλημέρα. Τυλίγεις σφιχτά το λυγμό σου στο ζεστό κασκόλ.

Η καύτρα ακούμπησε στο δάχτυλο. Ανάβεις άλλο τσιγάρο γέρνοντας στην καρέκλα που στενάζει κάτω από το βάρος σου. Η σκιά της μπίγας γέρνει δυτικά κόβοντας το φινιστρίνι λοξά. Τα γενέθλιά της σημαδεύονται με ροζ μήνυμα στην οθόνη του υπολογιστή. Τα δικά σου τα γιόρτασες χτες. Βάζεις στο στόμα ένα γλυκό. Άραγε υπάρχουν άλλα δίδυμα που γεννήθηκαν με την εκπνοή της μίας μέρας και την ανατολή της άλλης; Γελάς. Κανένας δε σας πίστευε ότι είσατε δίδυμα. Άλλη μέρα ο ένας, άλλη ο άλλος. Δε μοιάζατε κιόλας. Έτσι έλεγαν οι άλλοι. Μόνο εσείς ξέρετε πως ο χρόνος και η μάσκα δεν έχει σημασία.

Να γράψεις κλασικά ή ηλεκτρονικά; Το μολύβι παίζει πάνω στην καρτ ποστάλ από το Μοντεβιδέο. Χαϊδεύεις τα πλήκτρα μα οι συνάψεις έχουν σκληρύνει. Τα μάτια σου ζυγίζουν για μια στιγμή τη δύναμη της μολυβένιας μύτης. Το αφήνεις και πάνεις ένα στυλό. Αποφασιστικά μπήγεις τη μύτη του κάτω από τα καπάκια και τα πετάς ένα - ένα στον αέρα. Αυτό ήταν. Χιλιάδες χνουδία στις κεφαλές

εμπόδιζαν την εντολή να περάσει γρήγορα, αυτόματα. Η σκόνη υπερίπταται για λίγο στην ατμόσφαιρα και φεύγει από το φινιστρίνι.

- Μπράβο, σε διόρθωσα, και τώρα δουλειά. Σκέψου, σκέψου, χρειάζεται ταχύτητα, συντονισμός, ο χρόνος είναι λίγος.

Η σιωπή της καμπίνας κάνει το βόμβο του Η/Υ έντονο, μονότονο, σαν το χτύπο της καρδιάς σου. Το σύστημα σε ρουφάει σαν δίνη μέσα σε χιλιάδες bytes.

- Όπου και να κρύβεσαι θα σε βρω, της το χρωστάω, μονολογείς.

Το πλοίο κουνάει μια δεξιά, μια αριστερά, παφλάζοντας απαλά πάνω στα βαθιά νερά. Μπουνάτσα. Η κούραση σε αποκοιμίζει πάνω στη μήτρα της θάλασσας, αλλά όχι, αυτή τη φορά θα τα καταφέρεις. Τα δάχτυλα παίζουν πρελούδιο και τα σήματα ταξιδεύουν μέσα σε χιλιάδες οπτικές ίνες που διασταυρώνονται πάνω από τη γαλάζια σφαίρα. Το αφήνεις να ψάχνει και μισοκλείνεις τα μάτια.

Τα μηνύματα σηματοδοτούν την ποσότητα της μοναξιάς.

Οι φίλοι είχαν καιρό να τον δουν. Delete. Κάποιοι τον αναγνώρισαν στη φωτογραφία, τον είχαν δει ταυτόχρονα σε άλλα μέρη. Φήμες. Delete. Κάποιος ήθελε να μάθει τι θα κέρδιζε αν τον έβρισκε. Delete.

Μια βρисиά ξέφυγε από τα σφιγμένα χείλη καθώς το σουέλ κούνησε απότομα τον ήσυχο κόσμο σου. Το τασάκι πέφτει γεμίζοντας το πάτωμα αποσιγάρα. Ο φρέσκος αέρας σκορπίζει τις στάχτες. Τα μαζεύεις βιαστικά. Κάποιος χτυπάει την πόρτα.

- Σκάντζα βάρδια, ακούγεται σε σπαστά ελληνικά.

Κατέβασες τα πόδια από το γραφείο και πετάχτηκες. Γύρισες να πάρεις το καπέλο σου ρίχνοντας μια τελευταία ματιά στην οθόνη.

- Αργότερα, μονολόγησες.

Την ώρα που το κλείστρο της πόρτας ασφάλιζε, η οθόνη αναβόσβησε. Τα βήματά σου στο σιδερένιο αλοέ πνίγουν τον ήχο του εισερχόμενου.

- Για μισή ώρα μόνο θα είμαι συνδεδεμένος φίλε. Εδώ που βρίσκομαι η τεχνολογία είναι είδος πολυτελείας όπως και πολλά άλλα πράγματα. Ωστόσο είμαι καλά. Κάτι χάνεις, κάτι κερδίζεις. Αλλαγή πορείας μου έλεγες, θυμάσαι;

Όταν μπήκες είχαν ήδη περάσει τέσσερις ώρες. Ο χρόνος ταξιδεύει άχρονα κι άμα θέλει σμίγει την απόσταση. Τα μουτζουρωμένα δάχτυλα τραβάνε τον ιδρώτα από μέτωπο και ζωγραφίζουν την κούραση με γράσο πάνω στη φόρμα, καθώς σκουπίζονται βιαστικά.

- Κρίμα, μονολογείς καθώς πατάς το πλήκτρο αποστολή στο τυπικό μήνυμα Χρόνια Πολλά στολισμένο με ένα μπουκέτο ηλεκτρονικά λουλούδια.

Κρύβεις την οργή σου μέσα στη βουή του πέλαγου και στο φάλτσο θόρυβο της μηχανής του πλοίου που σε καλεί να τη διορθώσεις.

:: ΤΕΛΟΣ ::

ΛόγωΤέχνης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

ISBN 978-618-80921-0-5